Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 999/2001

z dnia 22 maja 2001 r.

ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii

(Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1248/2001 z dnia 22 czerwca 2001 r.	L 173	12	27.6.2001
►**M2**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1326/2001 z dnia 29 czerwca 2001 r.	L 177	60	30.6.2001
►**M3**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 270/2002 z dnia 14 lutego 2002 r.	L 45	4	15.2.2002
►**M4**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1494/2002 z dnia 21 sierpnia 2002 r.	L 225	3	22.8.2002
►**M5**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2003 z dnia 12 lutego 2003 r.	L 37	7	13.2.2003
►**M6**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 650/2003 z dnia 10 kwietnia 2003 r.	L 95	15	11.4.2003
►**M7**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1053/2003 z dnia 19 czerwca 2003 r.	L 152	8	20.6.2003
►**M8**	Rozporządzenie (WE) nr 1128/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r.	L 160	1	28.6.2003
►**M9**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1139/2003 z dnia 27 czerwca 2003 r.	L 160	22	28.6.2003
►**M10**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1234/2003 z 10 lipca 2003 r.	L 173	6	11.7.2003
►**M11**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1809/2003 z 15 października 2002 r.	L 265	10	16.10.2003
►**M12**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1915/2003 z dnia 30 października 2003 r.	L 283	29	31.10.2003
►**M13**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2245/2003 z dnia 19 grudnia 2003 r.	L 333	28	20.12.2003
►**M14**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 876/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r.	L 162	52	30.4.2004
►**M15**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1471/2004 z dnia 18 sierpnia 2004 r.	L 271	24	19.8.2004
►**M16**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1492/2004 z dnia 23 sierpnia 2004 r.	L 274	3	24.8.2004
►**M17**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1993/2004 z dnia 19 listopada 2004 r.	L 344	12	20.11.2004
►**M18**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 36/2005 z dnia 12 stycznia 2005 r.	L 10	9	13.1.2005
►**M19**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 214/2005 z dnia 9 lutego 2005 r.	L 37	9	10.2.2005
►**M20**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2005 z dnia 16 lutego 2005 r.	L 46	31	17.2.2005
►**M21**	Rozporządzenie (WE) nr 932/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2005 r.	L 163	1	23.6.2005
►**M22**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1292/2005 z dnia 5 sierpnia 2005 r.	L 205	3	6.8.2005
►**M23**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2005 z dnia 2 grudnia 2005 r.	L 317	4	3.12.2005
►**M24**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 253/2006 z dnia 14 lutego 2006 r.	L 44	9	15.2.2006
►**M25**	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 339/2006 z dnia 24 lutego 2006 r.	L 55	5	25.2.2006

zmienione przez:

►**A1**	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 999/2001

z dnia 22 maja 2001 r.

ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

po konsultacji z Komitetem Regionów,

działając zgodnie z procedurą ustaloną w Artykule 251 Traktatu ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Od wielu lat wiadomo, że pewna liczba odrębnych postaci przenośnych gąbczastych encefalopatii (TSE) występuje osobno u ludzi i u zwierząt. Gąbczastą encefalopatię bydła (BSE) po raz pierwszy stwierdzono u bydła w 1986 r., a w latach następnych stwierdzono, że występuje u innych gatunków zwierząt. W 1996 r. opisano nową odmianę choroby Creutzfeldta-Jakoba (CJD). Pojawia się coraz więcej dowodów na istnienie podobieństwa między zarazkiem wywołującym BSE a zarazkiem wywołującym wspomnianą nową odmianę choroby Creutzfelda-Jakoba.

(2) Od 1990 r. Wspólnota przyjęła wiele przepisów w celu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt przed zagrożeniem BSE. Przepisy te oparte są na postanowieniach zabezpieczających dyrektyw w sprawie środków dotyczących zdrowia zwierząt. Wobec skali zagrożenia, jakie stwarzają pewne odmiany TSE dla zdrowia ludzi i zwierząt, właściwe jest przyjęcie określonych przepisy zapobiegania, kontroli oraz zwalczania tych chorób.

(3) Niniejsze rozporządzenie dotyczy bezpośrednio zdrowia publicznego oraz ma znaczenie dla działania rynku wewnętrznego. Obejmuje swym zakresem produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, jak również produkty, które nie są tam uwzględnione. W konsekwencji właściwym rozwiązaniem jest wybór art. 152 ust. 4 lit. b) Traktatu jako podstawy prawnej.

(4) Komisja uzyskała opinie naukowe, zwłaszcza od Naukowego Komitetu Kierującego oraz Naukowego Komitetu ds. Przepisów Weterynaryjnych Związanych ze Zdrowiem Publicznym, na temat kilku aspektów TSE. Opinie te obejmują rady na temat środków mających na celu zmniejszenie możliwego ryzyka dla ludzi i zwierząt wynikającego z kontaktu z produktami pochodzącymi z zarażonych zwierząt.

(5) Przepisy niniejsze powinny mieć zastosowanie do produkcji oraz wprowadzania na rynek żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego. Jednakże nie ma potrzeby, aby miały zastosowanie do produktów kosmetycznych oraz leczniczych, urządzeń medycznych lub materiałów wyjściowych, bądź też produktów pośrednich, do których zastosowanie mają inne określone przepisy, zwłaszcza dotyczące niestosowania określonych materiałów niebezpiecznych. Nie powinny również mieć zastosowania do produktów pochodzenia zwierzęcego, które nie stanowią niebezpieczeństwa dla zdrowia zwierząt i ludzi, gdyż są przeznaczone do celów innych niż wyrób żywności, karmy czy

([1]) Dz.U. C 45 z 19.2.1999, str. 2 oraz Dz.U. C 120 E z 24.4.2001, str. 89.
([2]) Dz.U. C 258 z 10.9.1999, str. 19.
([3]) Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 maja 2000 r. (Dz.U. C 59 z 23.2.2001, str. 93), Wspólne Stanowisko Rady z dnia 12 lutego 2001 r. (Dz. U. C 88 z 19.3.2001, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001 r.

▼B

nawozów. Jest właściwym zapewnienie stanu, w którym produkty pochodzenia zwierzęcego wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia przechowuje się oddzielnie od produktów objętych jej zakresem, chyba że spełniają one co najmniej takie same normy zdrowotne, co te drugie.

(6) Należy spowodować podjęcie przez Komisję środków zabezpieczających w przypadkach, w których ryzyko płynące z TSE nie zostało potraktowane w sposób odpowiedni przez właściwe organy Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego.

(7) Należy ustalić procedurę określania stanu epidemiologicznego danego Państwa Członkowskiego, państwa trzeciego i jednego z ich regionów, w dalszej części dokumentu zwanych „państwami lub regionami" w odniesieniu do BSE, w oparciu o rozprzestrzenianie się nowych zachorowań oraz ryzyko narażenia ludzi, z zastosowaniem dostępnych informacji. Państwa Członkowskie oraz państwa trzecie, które zdecydują się nie ubiegać się o określenie ich stanu, powinny być zaklasyfikowane przez Komisję do danej kategorii na podstawie wszystkich dostępnych jej informacji.

(8) Państwa Członkowskie powinny ustanowić programy edukacyjne dla osób i instytucji zaangażowanych w zapobieganie i kontrolę TSE, jak również dla weterynarzy, rolników oraz pracowników związanych z transportem, sprzedażą i ubojem zwierząt hodowlanych.

(9) Państwa Członkowskie powinny przeprowadzać coroczny program monitorowania BSE i *scrapie* jak również powinny informować Komisję i inne Państwa Członkowskie o jego wynikach oraz pojawieniu się nowej postaci TSE.

(10) Pewne tkanki zwierząt przeżuwających należy uznać za określony materiał niebezpieczny w oparciu o patogenezę TSE oraz stan epidemiologiczny państwa bądź regionu pochodzenia lub przebywania danych zwierząt. Wspomniany określony materiał niebezpieczny należy usuwać i niszczyć w sposób pozwalający na uniknięcie ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt. W szczególności nie powinno się wprowadzać go na rynek w celu zastosowania go do produkcji żywności, paszy czy nawozów. Jednakże należy zapewnić podobny poziom ochrony zdrowia za pomocą badania przesiewowego w kierunku TSE, przeprowadzanego u poszczególnych zwierząt, gdy tylko zostanie w pełni zatwierdzone do użytku. Nie należy dopuszczać stosowania technik uboju stwarzających ryzyko spowodowania skażenia innych tkanek materiałem z mózgu w krajach lub regionach innych niż kraje czy regiony o małym ryzyku wystąpienia BSE.

(11) Należy podjąć środki mające na celu zapobieganie przeniesieniu TSE na ludzi lub zwierzęta poprzez zabronienie karmienia pewnymi kategoriami białka zwierzęcego pewnych kategorii zwierząt oraz poprzez zabronienie stosowania w żywności pewnych materiałów pochodzących od przeżuwaczy. Zakazy takie powinny być proporcjonalne do istniejącego ryzyka.

(12) Podejrzenie obecności danego rodzaju TSE u zwierzęcia należy zgłosić odpowiednim organom, które powinny niezwłocznie podjąć wszelkie stosowne środki, w tym ograniczenie przemieszczania się podejrzanego zwierzęcia w okresie oczekiwania na wyniki badania bądź zabicie go pod nadzorem urzędowym. Jeśli odpowiednie organy nie są w stanie wykluczyć możliwości wystąpienia TSE, powinny zlecić wykonanie odpowiednich badań oraz przechować zwłoki zwierzęcia w warunkach nadzoru urzędowego do czasu postawienia diagnozy.

(13) W przypadku oficjalnego potwierdzenia obecności TSE odpowiednie organy powinny podjąć wszelkie konieczne środki, obejmujące zniszczenie zwłok, przeprowadzenie badań w celu identyfikacji wszystkich zagrożonych zwierząt oraz poddanie ograniczeniom przemieszczania się zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, uznanych za zagrożone. Właścicielom zwierząt

▼B

należy w możliwie najkrótszym czasie zrekompensować stratę zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, zniszczonych zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

(14) Państwa Członkowskie powinny sporządzić plany pozwalające na realizację przepisów krajowych na wypadek wybuchu epidemii BSE. Plany takie powinny być zatwierdzone przez Komisję. Należy doprowadzić do rozszerzenia tego postanowienia na przypadki TSE inne niż BSE.

(15) Należy ustalić przepisy dotyczące wprowadzanie na rynek pewnych zwierząt żywych oraz produktów pochodzenia zwierzęcego; istniejące przepisy Wspólnoty w sprawie identyfikacji i rejestracji bydła ustalają wprowadzenie systemu pozwalającego na ustalenie pochodzenia zwierząt od danej matki i stada, zgodnie z normami międzynarodowymi. Podobne gwarancje należy stworzyć w odniesieniu do bydła przywożonego z państw trzecich. Zwierzętom oraz produktom pochodzenia zwierzęcego, objętym zakresem przepisów Wspólnoty, przemieszczającym się w ramach handlu wewnątrz Wspólnoty lub przywożonym z państw trzecich, powinny towarzyszyć świadectwa wymagane we wspomnianych przepisach, uzupełnione tam gdzie to konieczne, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

(16) Należy zabronić wprowadzenia na rynek pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego, uzyskanych z bydła pochodzącego z regionów o wysokim ryzyku. Jednakże zakaz ten nie powinien mieć zastosowania do pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego wytworzonych w warunkach kontrolowanych ze zwierząt, w odniesieniu do których wykazano, że nie stanowią dużego ryzyka zakażenia TSE.

(17) W celu zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących zapobiegania, kontroli i zwalczania TSE konieczne jest pobieranie próbek do badań laboratoryjnych według ustalonych procedur, które dałyby pełny obraz epidemiologiczny sytuacji dotyczącej TSE. W celu zapewnienia jednolitych procedur diagnostycznych oraz uzyskiwanych wyników powinno się ustalić krajowe oraz wspólnotowe laboratoria referencyjne oraz wiarygodne metody naukowe obejmujące szybkie testy ze swoistością w odniesieniu do TSE. Szybkie testy należy stosować w jak najszerszym zakresie.

(18) W Państwach Członkowskich należy przeprowadzać kontrole na szczeblu Wspólnoty w celu zapewnienia jednolitego stosowania wymogów dotyczących zapobiegania, kontroli oraz zwalczania TSE oraz należy ustanowić przepisy dotyczące realizacji procedur kontrolnych. W celu zapewnienia wprowadzenia przez państwa trzecie gwarancji podobnych do gwarancji stosowanych przez Wspólnotę i dotyczących przywozu do Wspólnoty żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, należy przeprowadzać wspólnotowe inspekcje przeprowadzane na miejscu oraz kontrole mające na celu sprawdzenie, czy eksportujące państwa trzecie spełniają warunki przywozu.

(19) Przepisy handlowe dotyczące TSE powinny być oparte na międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach we wszystkich przypadkach, w których takowe istnieją. Jednakże można przyjąć mające naukowe uzasadnienie przepisy pozwalające na osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, jeśli przepisy oparte na odpowiednich międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach nie pozwalałyby na osiągnięcie odpowiedniego poziomu ochrony zdrowia.

(20) Niniejsze rozporządzenia należy poddać ponownej analizie w miarę pojawiania się nowych danych naukowych.

(21) Należy przyjąć, w ramach niniejszego rozporządzenia, niezbędne przepisy przejściowe dotyczące w szczególności regulacji stosowania określonych materiałów niebezpiecznych.

▼B

(22) Przepisy konieczne do realizacji niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., ustalającą procedurę realizacji uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(23) W celu realizacji niniejszego rozporządzenia należy ustalić procedury ustanawiające ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w obrębie Stałego Komitetu Weterynaryjnego, Stałego Komitetu ds. Paszy oraz Stałego Komitetu ds. Artykułów Żywnościowych.

(24) Biorąc pod uwagę, że przepisy dotyczące realizacji niniejszego rozporządzenia są ustaleniami ogólnymi w rozumieniu art. 2 decyzji 1999/468/WE, należy je przyjąć zgodnie z procedurą regulacyjną ustaloną w art. 5 wspomnianej decyzji,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie określa przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania przenośnych gąbczastych encefalopatii u zwierząt. Ma zastosowanie do produkcji oraz wprowadzania na rynek żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego jak również, w pewnych określonych przypadkach, ich wywozu.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:

a) produktów kosmetycznych i leczniczych lub urządzeń medycznych, bądź ich materiałów wyjściowych lub produktów pośrednich;

b) produktów, które nie są przeznaczone do stosowania w żywności dla ludzi, pożywienia dla zwierząt lub nawozów, bądź ich materiałów wyjściowych lub produktów pośrednich;

c) produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do stosowania jako eksponaty, materiały dydaktyczne, do badań naukowych, do badań specjalnych lub do analizy, pod warunkiem, że produkty te nie zostaną ostatecznie spożyte lub zużyte przez ludzi bądź zwierzęta inne niż zwierzęta trzymane dla potrzeb odpowiednich programów badawczych;

d) zwierząt żywych stosowanych w badaniach naukowych lub przeznaczonych do takich badań.

Artykuł 2

Rozdzielanie żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego

W celu uniknięcia przypadków przeniesienia zakażenia lub zamiany mogących mieć miejsce wśród zwierząt żywych lub produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 1 ust. 1 oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), b) i c), lub żywych zwierząt, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. d), należy je trzymać osobno przez cały czas, chyba że takie żywe zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego są wytwarzane przynajmniej w takich samych warunkach ochrony zdrowia w odniesieniu do TSE.

Należy przyjąć przepisy dotyczące realizacji przepisów niniejszego artykułu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼B

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają wymienione poniżej definicje:

a) TSE: wszelkie przenośne gąbczaste encefalopatie z wyjątkiem postaci występujących u ludzi;

b) wprowadzenie na rynek: wszelkie działania mające na celu sprzedaż żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, stronie trzeciej na obszarze Wspólnoty, lub wszelkie inne formy dostawy za zapłatą lub nieodpłatnie do takiej strony trzeciej, bądź przechowywanie ich z zamiarem dostawy do takiej strony trzeciej;

c) produkty pochodzenia zwierzęcego: wszelkie produkty uzyskane lub zawierające produkt uzyskany ze zwierzęcia, objęte przepisami dyrektywy 89/662/EWG ([1]) lub dyrektywy 90/425/EWG ([2]);

d) materiały wyjściowe: surowce lub wszelkie inne produkty pochodzenia zwierzęcego, z których, lub za pomocą których wytwarza się produkty, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a) i b);

e) właściwy organ: centralny organ Państwa Członkowskiego uprawniony do zapewnienia stosowania wymogów niniejszego rozporządzenia lub wszelki organ, któremu wspomniany organ centralny przekazał takie uprawnienia, w szczególności dotyczące kontroli paszy; tam, gdzie to właściwe, definicja obejmuje również odpowiedni organ państwa trzeciego;

f) kategoria: jedna z kategorii klasyfikacji, o których mowa w rozdziale C załącznika II;

g) określony materiał niebezpieczny: tkanki określone w załączniku V; o ile nie wskazano inaczej, definicja nie obejmuje produktów zawierających lub uzyskanych z tych tkanek;

h) zwierzę podejrzane o zakażenie TSE: żywe, zabite lub martwe zwierzę, które wykazuje lub wykazywało zaburzenia neurologiczne lub zaburzenia zachowania bądź postępujące pogorszenie się stanu ogólnego związane z zaburzeniami ośrodkowego układu nerwowego, lub w stosunku do którego dane zgromadzone na podstawie badań klinicznych, odpowiedzi na leczenie, badania sekcyjnego czy też pośmiertnej analizy laboratoryjnej nie pozwalają na ustalenie innego rozpoznania. Gąbczaste encefalopatie bydła należy podejrzewać u bydła, które wykazało dodatni wynik szybkiego testu swoistego dla BSE;

i) gospodarstwo: miejsce, w którym zwierzęta objęte zakresem niniejszego rozporządzenia są przechowywane, trzymane, hodowane, wykorzystywane w określonych celach lub pokazywane publiczności;

j) pobieranie próbek: pobieranie próbek, zapewniające statystycznie prawidłową reprezentację, od zwierząt lub ich otoczenia, lub z produktów pochodzenia zwierzęcego, do celów ustalenia rozpoznania choroby, związków rodzinnych, nadzoru zdrowotnego lub kontroli braku czynników mikrobiologicznych lub pewnych materiałów w produktach pochodzenia zwierzęcego;

k) nawozy: substancje zawierające produkty pochodzenia zwierzęcego zastosowane w glebie w celu zwiększenia wzrostu upraw; mogą obejmować pozostałości trawienia z produkcji biogazów lub kompostowania;

([1]) Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu w obrębie Wspólnoty w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

([2]) Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, mających zastosowanie w handlu w obrębie Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 92/118/EWG.

▼B

l) szybkie testy: metody analityczne, o których mowa w rozdziale C pkt 4 załącznika X i których wyniki znane są w przeciągu 24 godzin;

m) test alternatywny: badania, o których mowa w art. 8 ust. 2, które są stosowane jako alternatywa w stosunku do uzyskania określonego materiału niebezpiecznego.

2. Zastosowanie mają również definicje szczególne podane w załączniku I.

3. W przypadkach, w których pojęcia zastosowane w niniejszym rozporządzeniu nie są określone w ust. 1 lub załączniku I, zastosowanie mają odpowiednie definicje podane w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000 ([1]) oraz definicje podane lub zgodne z dyrektywą 64/432/EWG ([2]), 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 91/68/EWG ([3]), o ile jest w niniejszym tekście odniesienie do nich.

Artykuł 4

Środki zabezpieczające

1. W odniesieniu do realizacji przepisów zabezpieczających zastosowanie mają zasady i przepisy ustalone w art. 9 dyrektywy 89/662/EWG, art. 10 dyrektywy 90/425/EWG, art. 18 dyrektywy 91/496/EWG ([4]) oraz art. 22 dyrektywy 97/78/WE ([5]).

2. Przepisy zabezpieczające należy stosować zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz jednocześnie powiadamiać o nich Parlament Europejski, podając przyczyny.

ROZDZIAŁ II

OKREŚLENIE STATUSU BSE

Artykuł 5

Klasyfikacja

1. Status dotyczący BSE Państwa Członkowskiego, państwa trzeciego lub jednego z ich regionów (zwanych w dalszej części dokumentu „państwami” lub „regionami”) można określić jedynie na podstawie kryteriów ustalonych w rozdziale A załącznika II, a wynik analizy ryzyka na podstawie wszystkich możliwych czynników występowania gąbczastej encefalopatii bydła, określonych w rozdziale B załącznika II oraz ich rozwoju w czasie.

Państwa Członkowskie i państwa trzecie, które chcą pozostać na liście krajów dopuszczonych do wywozu żywych zwierząt lub innych produktów, o których traktuje niniejsze rozporządzenie, do Wspólnoty dostarczą Komisji wniosek o określenie statusu BSE w na ich terytorium, wraz ze stosowną informacją nt. kryteriów wyszczególnionych w

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące znakowania wołowiny i produktów z wołowiny, a także uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, str. 1).

([2]) Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/20/WE (Dz.U. L 163 z 4.7.2000, str. 35).

([3]) Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie wymogów zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrz Wspólnoty owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 19). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/953/WE (Dz.U. L 371 z 31.12.1994, str. 14).

([4]) Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustalająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wwożonych na obszar Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywę 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.7.1996, str. 1).

([5]) Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustalająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wwożonych na obszar Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 9).

▼B

rozdziale A załącznika II oraz nt. potencjalnych czynników ryzyka wyszczególnionych w rozdziale B załącznika II, jak również o ich rozwoju w czasie.

2. Decyzję w sprawie poszczególnych wniosków umieszczającą państwo Członkowskie lub państwo trzecie bądź region państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, które złożyły taki wniosek, w jednej z kategorii określonych w rozdziale C załącznika II, podejmowane są z uwzględnieniem kryteriów i potencjalnych czynników ryzyka ustalonych w ust. 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Decyzję taką podejmuje się w terminie do sześciu miesięcy od złożenia wniosku oraz odpowiednich informacji, o których mowa w drugim akapicie ust. 1. Jeśli Komisja uzna, że przedstawione dowody nie obejmują informacji ustalonych w rozdziale A i B załącznika II, poprosi o dostarczenie dodatkowych informacji w określonym terminie. Ostateczną decyzję podejmuje się zatem w terminie do sześciu miesięcy od złożenia wszystkich informacji.

Po ustaleniu przez Międzynarodowy Urząd ds. Chorób Odzwierzęcych (OIE) procedury klasyfikacji państw według kategorii oraz jeśli urząd ten umieścił państwo składające wniosek w jednej z takich kategorii, może zapaść decyzja o dokonaniu ponownej oceny kategoryzacji wspólnotowej dotyczącej danego państwa zgodnie z pierwszym akapitem niniejszego ustępu, jeśli to stosowne, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

3. Jeśli Komisja uzna, że informacja przedłożona przez państwo Członkowskie lub państwo trzecie zgodnie z rozdziałem A i B załącznika II jest niewystarczająca lub niejasna, może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, określić status BSE tego państwa Członkowskiego lub Państwa trzeciego w oparciu o pełną analizę ryzyka.

Taka analiza ryzyka może obejmować miarodajny przegląd statystyczny sytuacji epidemiologicznej dotyczącej TSE w składającym wniosek Państwie Członkowskim czy państwie trzecim, w oparciu o zastosowanie szybkich testów w ramach procedury badania przesiewowego. Komisja weźmie pod uwagę kryteria klasyfikacyjne stosowane przez OIE.

W tym celu należy zatwierdzić szybkie testy zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 i umieszczoną w wykazie ustalonym w rozdziale C pkt 4 załącznika X.

Taką procedurę przesiewową mogą również zastosować Państwa Członkowskie oraz państwa trzecie, które chcą stosować klasyfikację, jaką przeprowadziły na tej podstawie, zatwierdzoną przez Komisję zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2.

Koszty takiej procedury przesiewowej ponosi dane Państwo Członkowskie lub państwo trzecie.

4. Państwa Członkowskie lub państwa trzecie, które nie złożyły wniosku zgodnie z ust. 1 w terminie do sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001 r., uznane zostaną, w odniesieniu do wysyłki z ich terytorium żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, za państwa należące do kategorii 5, o której mowa w rozdziale C załącznika II, do czasu złożenia przez nie takiego wniosku.

5. Państwa Członkowskie jak najszybciej powiadomią Komisję o wszelkich danych epidemiologicznych lub innych danych, które mogłyby doprowadzić do zmiany statusu BSE, zwłaszcza wyników programów monitorujących ustalonych w art. 6.

6. Decyzja o utrzymaniu państwa trzeciego na jednej z list ustalonych w przepisach Wspólnoty w celu zezwolenia na wywóz do Wspólnoty żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, w stosunku do których niniejsze rozporządzenie ustanawia określone przepisy, zostanie podjęta zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2 i będzie to decyzja warunkowa w świetle dostępnych informacji lub tam gdzie uzna się, że występuje TSE – dostarczonych informacji ustalonych w ust. 1. W przypadku odmowy dostarczenia wspomnianych informacji w

▼B

terminie do sześciu miesięcy od daty prośby Komisji, zastosowanie mają przepisy ust. 4 niniejszego artykułu do czasu złożenia i oceny takich informacji zgodnie z ust. 2 i 3.

Prawo państw trzecich do wywozu do Wspólnoty żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego, w stosunku do których niniejsze rozporządzenie ustala określone przepisy, zgodnie z warunkami opartymi na ich kategorii ustalonej przez Komisję, jest prawem warunkowym związanym ze zobowiązaniem się do jak najszybszego powiadamiania Komisji na piśmie o wszelkich danych epidemiologicznych lub innych, które mogłyby prowadzić do zmiany statusu BSE.

7. Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2, o zmianie klasyfikacji BSE dotyczącej Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, lub jednego z jego regionów, zgodnie z wynikami badań kontrolnych ustalonych w art. 21.

8. Decyzja, o której mowa w ust. 2, 3, 4, 6 i 7, opiera się na ocenie ryzyka, z uwzględnieniem zalecanych kryteriów ustalonych w rozdziałach A i B załącznika II.

ROZDZIAŁ III

ZAPOBIEGANIE TSE

Artykuł 6

System monitorujący

1. Każde z Państw Członkowskich przeprowadzi doroczny program monitorujący BSE oraz *scrapie* zgodnie z rozdziałem A załącznika III. Program taki będzie obejmować procedury przesiewowe z zastosowaniem szybkich testów.

Szybkie testy stosowane w tym celu winny być przedmiotem zatwierdzenia zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz wykazaną w rozdziale C pkt 4 załącznika X.

2. Każde z Państw Członkowskich poinformuje Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o pojawieniu się TSE innego niż BSE.

3. Należy prowadzić rejestr wszelkich urzędowych badań i badań laboratoryjnych zgodnie z rozdziałem B załącznika III.

4. Państwa Członkowskie winny przedłożyć Komisji coroczny raport obejmujący przynajmniej informacje, o których mowa w rozdziale B części I załącznika III. Raport dotyczący każdego roku kalendarzowego należy przedkładać najpóźniej do 31 marca roku następnego. Komisja przedstawi streszczenie raportów krajowych obejmujących przynajmniej informacje, o których mowa w rozdziale B części II załącznika III, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w terminie do trzech miesięcy od przyjęcia wspomnianych raportów.

Artykuł 7

Zakazy dotyczące karmienia zwierząt

1. Zabronione jest karmienie zwierząt przeżuwających białkiem pochodzącym ze ssaków.

2. Ponadto zakaz, o którym mowa w ust. 1, należy rozszerzyć na zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego zgodnie z pkt 1 załącznika IV.

3. Ustęp 1 i 2 obowiązują bez wpływu na przepisy ustalone w pkt 2 załącznika IV.

4. Państwa Członkowskie lub ich regiony należące do kategorii 5 nie mogą wywozić lub przechowywać pokarmu przeznaczonego dla zwierząt hodowlanych, który zawiera białko uzyskane ze ssaków, ani pokarmu przeznaczonego dla ssaków, oprócz psów i kotów, który zawiera przetworzone białko pochodzące od ssaków.

▼B

Państwa trzecie lub ich regiony należące do kategorii 5 nie mogą wywozić do Wspólnoty pokarmu przeznaczonego dla inwentarza zwierzęcego, który zawiera białko uzyskane ze ssaków, ani pokarmu przeznaczonego dla ssaków, oprócz psów i kotów, który zawiera przetworzone białko pochodzące ze ssaków.

5. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu, zwłaszcza przepisy dotyczące zapobiegania przenoszeniu się zakażenia oraz metod pobierania próbek oraz analiz wymaganych do kontroli zgodności z przepisami niniejszego artykułu, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 8

Określony materiał niebezpieczny

1. Określony materiał niebezpieczny należy usuwać i niszczyć zgodnie z pkt 2, 3, 4 oraz 8 załącznika V.

Określony materiał niebezpieczny lub materiał przetworzony z niego można wprowadzać na rynek lub, w razie potrzeby, wywozić jedynie w celu jego ostatecznego zniszczenia zgodnie z pkt 3 i 4 lub, jeśli to właściwe, pkt 7 lit. c) lub 8 załącznika V. Nie można go przywozić do Wspólnoty. Transport określonego materiału niebezpiecznego przez terytorium musi się odbywać zgodnie z wymogami art. 3 dyrektywy 91/496/EWG.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do tkanek pochodzących ze zwierząt, które przeszły badanie alternatywne zatwierdzone dla tego konkretnego celu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz wymienione w rozdziale C pkt 5 załącznika X, i stosowanej zgodnie z warunkami podanymi w pkt 5 załącznika V oraz w przypadkach, w których wyniki testu są ujemne.

Państwa Członkowskie, które zatwierdzą wspomniany test alternatywny, muszą poinformować pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. W Państwach Członkowskich lub ich regionach, które są umieszczone w kategorii 2, 3, 4 i 5, o których mowa w rozdziale C załącznika II, uszkodzenia, po uprzednim ogłuszeniu, ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta wprowadzonego do jamy czaszki nie należy stosować u bydła, owiec ani kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.

4. Dane odnoszące się do wieku, podane w załącznika V, należy regularnie modyfikować. Modyfikacje takie muszą być oparte na najnowszych dowodach naukowych dotyczących statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia TSE w odpowiednich grupach wiekowych populacji bydła, owiec i kóz na terenie Wspólnoty.

5. W drodze odstępstwa od ust. 1-4 można przyjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 24 ust. 2, w odniesieniu do daty skutecznego stosowania art. 7 ust. 1 lub tam, gdzie to stosowne, w państwach trzecich, daty zakazu stosowania białka ssaków w pokarmie dla zwierząt przeżuwających w każdym z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 lub 4, w celu ograniczenia stosowania niniejszego artykułu do zwierząt urodzonych przed tą datą w tych państwach lub regionach.

Podobnie, w drodze odstępstwa od ust. 1-4, po konsultacji z odpowiednim komitetem naukowym oraz na podstawie oceny zapadalności, rozprzestrzeniania się i narażenia zdrowia ludzkiego można przyjąć decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, celem zezwolenia na stosowanie do pożywienia, karmy i nawozów kręgosłupa i zwojów korzonków grzbietowych bydła znajdującego się lub przybywającego z każdego z państw lub ich regionów umieszczonych w kategorii 5.

6. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

▼B

Artykuł 9

Produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane lub zawierające materiał ze zwierząt przeżuwających

1. Nie można wytwarzać produktów pochodzenia zwierzęcego wymienionych w załączniku VI z materiału ze zwierząt przeżuwających pochodzących z państw lub ich regionów umieszczonych w kategorii 5, chyba że są wytwarzane zgodnie z procesami produkcyjnymi zatwierdzonymi zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

2. Kości czaszki oraz kręgosłupa bydła, owiec i kóz pochodzących z państw lub ich regionów, które umieszczone są w kategoriach 2, 3, 4 lub 5, nie można stosować do produkcji mięsa odzyskiwanego w sposób mechaniczny.

3. Ustęp 1 i 2 nie mają zastosowania, w świetle kryteriów ustalonych w pkt 5 załącznika V, do przeżuwaczy, które przeszły badanie alternatywne uznane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, w przypadku gdy wyniki badania są ujemne.

4. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 10

Programy edukacyjne

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby personel właściwego organu, laboratoriów diagnostycznych i uczelni rolniczych oraz weterynaryjnych, urzędowi weterynarze, praktykujący lekarze weterynarii, personel rzeźni oraz hodowcy zwierząt, dozorcy i treserzy zwierząt otrzymali przeszkolenie dotyczące objawów klinicznych, epidemiologii oraz w przypadku personelu odpowiedzialnego za przeprowadzenie badań kontrolnych - interpretacji wyników badań laboratoryjnych odnoszących się do TSE.

2. W celu zapewnienia skutecznej realizacji programów edukacyjnych określonych w ust. 1 może zostać przyznana pomoc finansowa ze strony Wspólnoty. Wielkość takiej pomocy określa się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

KONTROLA I ZWALCZANIE TSE

Artykuł 11

Powiadamianie

Bez uszczerbku dla dyrektywy 82/894/EWG ([1]) Państwa Członkowskie zapewniają, aby zwierzę podejrzane o zakażenie TSE było natychmiast zgłaszane odpowiednim władzom.

Państwa Członkowskie regularnie informują się nawzajem oraz Komisję o zgłoszonych przypadkach TSE.

Odpowiednie organy niezwłocznie podejmą środki ustalone w art. 12 niniejszego rozporządzenia wraz z innymi koniecznymi środkami.

Artykuł 12

Przepisy odnoszące się do podejrzanych zwierząt

1. Zwierzę podejrzane o zakażenie TSE poddaje się urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się do czasu poznania wyników badań klinicznych i epidemiologicznych przeprowadzonych przez właściwy organ lub zabić w celu przeznaczenia do badania laboratoryjnego pod kontrolą urzędową.

([1]) Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt na obszarze Wspólnoty (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/556/WE (Dz.U. L 235 z 19.9.2000, str. 27).

▼B

Jeśli podejrzewa się BSE u bydła w gospodarstwie na terenie Państwa Członkowskiego, wszystkie inne zwierzęta tego rodzaju z tego gospodarstwa poddaje się urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się do czasu poznania wyników badań.

Jeśli podejrzewa się BSE u owiec lub kóz w gospodarstwie na terenie Państwa Członkowskiego na podstawie obiektywnych danych takich jak wyniki testów pozwalających na praktyczne rozróżnienie między różnymi postaciami TSE, wszystkie pozostałe owce i kozy z tego gospodarstwa poddaje się urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się do czasu poznania wyników badania.

Jeśli istnieją dowody na to, że nie jest prawdopodobne, że gospodarstwo, w którym przebywało zwierzę w czasie istnienia podejrzenia, jest gospodarstwem, w którym mogło dojść do narażenia zwierzęcia na kontakt z BSE, właściwy organ może zadecydować o tym, że jedynie zwierzę podejrzane o zakażenie poddane będzie urzędowemu ograniczeniu przemieszczania się. W razie konieczności właściwy organ może również zadecydować, że inne gospodarstwa lub jedynie gospodarstwo, w którym doszło do narażenia na kontakt z czynnikiem zakaźnym, poddane będzie urzędowej kontroli w zależności od dostępnych danych epidemiologicznych.

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2 oraz w drodze odstępstwa od przepisów drugiego, trzeciego i czwartego akapitu niniejszego ustępu, Państwo Członkowskie może być zwolnione ze stosowania urzędowego ograniczenia przemieszczania się zwierząt, jeśli stosuje ono środki stwarzające podobne zabezpieczenia.

2. Gdy właściwy organ zadecyduje, że nie można wykluczyć możliwości wystąpienia zakażenia TSE, zwierzę takie zabija się, jeśli jest jeszcze żywe; jego mózg oraz wszystkie inne tkanki określone przez właściwy organ, usuwa i przesyła do urzędowo zatwierdzonego laboratorium, krajowego laboratorium referencyjnego wskazanego w art. 19 ust. 1 lub do wspólnotowego laboratorium referencyjnego wskazanego w art. 19 ust. 2, do badania zgodnie z metodami badawczymi określonymi w art. 20.

3. Wszystkie części ciała podejrzanego zwierzęcia, łącznie ze skórą, powinny pozostawać pod oficjalną kontrolą aż do postawienia rozpoznania negatywnego lub zniszczenia ich zgodnie z pkt 3 lub 4 załącznika V.

4. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 13

Środki stosowane po stwierdzeniu obecności TSE

1. W przypadku oficjalnego stwierdzenia obecności TSE jak najszybciej stosuje się wymienione poniżej środki:

a) wszystkie części ciała zwierzęcia zostają całkowicie zniszczone zgodnie z załącznikiem V, z wyjątkiem materiału zachowanego do celów dokumentacji zgodnie z rozdziałem B częścią III pkt 2 załącznikiem III;

b) przeprowadza się dochodzenie celem identyfikacji wszystkich zagrożonych zwierząt zgodnie z pkt 1 załącznika VII;

c) wszystkie zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w pkt 2 załącznika VII, które na podstawie dochodzenie, o którym mowa w lit. b), zidentyfikowano jako zagrożone, zostają zabite i całkowicie zniszczone zgodnie z pkt 3 i 4 załącznika V.

W drodze odstępstwa od niniejszego ustępu Państwa Członkowskie mogą zastosować inne środki zapewniające podobny poziom zabezpieczenia, jeśli środki takie zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

▼B

2. W oczekiwaniu na wykonanie przepisów, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), gospodarstwo, na którym przebywało zwierzę w chwili potwierdzenia obecności TSE, obejmuje się kontrolą urzędową, a przemieszczanie się zwierząt narażonych na TSE oraz produktów pochodzenia zwierzęcego, uzyskanych z tych zwierząt z tego gospodarstwa oraz do niego, zostaje poddane nadzorowi właściwego organu w celu natychmiastowego wykrycia i identyfikacji takich zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego.

Jeśli istnieją dane świadczące o małym prawdopodobieństwie, że gospodarstwo, na którym przebywało zakażone zwierzę w chwili potwierdzenia obecności TSE, jest gospodarstwem, w którym zwierzę zostało narażone na TSE, właściwy organ może zadecydować, że kontrolą urzędową należy objąć obydwa gospodarstwa lub tylko gospodarstwo, w którym doszło do narażenia zwierzęcia na kontakt z TSE.

3. Państwa Członkowskie, które wprowadziły program zastępczy zapewniający podobne środki zabezpieczające ustalone w art. 12 ust. 1 akapicie piątym, mogą w drodze odstępstwa od wymogów ust. 1 lit. b) i c) być zwolnione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, z wymogów stosowania urzędowych ograniczeń przemieszczania się zwierząt oraz z wymogu zabijania i niszczenia zwierząt.

4. Właścicielom niezwłocznie rekompensuje się stratę zwierząt, które zostały zabite lub produktów pochodzenia zwierzęcego zniszczonych zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz ust. 1 lit. a) i c) niniejszego artykułu.

5. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 82/894/EWG potwierdzenie obecności TSE innych niż BSE należy zgłaszać Komisji corocznie.

6. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 14

Plan kryzysowy

1. Państwa Członkowskie opracują, zgodnie z ogólnymi kryteriami przepisów wspólnotowych w sprawie kontroli chorób zwierząt, wytyczne określające środki krajowe, jakie należy podjąć oraz wskazujące zakres kompetencji oraz odpowiedzialności w przypadku potwierdzenia wystąpienia TSE.

2. Tam, gdzie to konieczne dla zapewnienia jednolitego stosowania przepisów Wspólnoty można dokonać harmonizacji wytycznych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

ROZDZIAŁ V

WPROWADZANIE NA RYNEK ORAZ WYWÓZ

Artykuł 15

Żywe zwierzęta, ich nasienie, zarodki oraz komórki jajowe

1. Wprowadzanie na rynek bądź, w razie konieczności, wywóz bydła, owiec lub kóz oraz ich nasienia, zarodków i komórek jajowych podlega wymogom ustalonym w załączniku VIII lub, w przypadku przywozu, wymogom ustalonym w załączniku IX. Żywym zwierzętom oraz ich zarodkom i komórkom jajowym winny towarzyszyć odpowiednie świadectwa zdrowia zwierząt, wymagane przez przepisy Wspólnoty, zgodnie z art. 17 lub, w przypadku przywozu, art. 18.

2. Wprowadzanie na rynek potomstwa pierwszego pokolenia, nasienia, zarodków oraz komórek jajowych zwierząt podejrzanych lub chorych na TSE podlega wymogom ustalonym w rozdziale B załącznika VIII.

3. Przepisy dotyczące wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

▼B

Artykuł 16

Wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Wymienione poniżej produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane ze zdrowych zwierząt przeżuwających nie są przedmiotem ograniczeń dotyczących wprowadzania ich na rynek ani, w razie konieczności, wywozu, zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, rozdziału C i D załącznika VIII oraz rozdziału A, C, F i G załącznika IX:

a) produkty pochodzenia zwierzęcego objęte zakresem przepisów art. 15, zwłaszcza nasienie, zarodki oraz komórki jajowe;

b) i) surowe mleko w rozumieniu dyrektywy 92/46/EWG ([1]);

ii) mleko do produkcji wyrobów na bazie mleka w rozumieniu dyrektywy 92/46/EWG;

iii) mleko spożywcze poddane obróbce termicznej w rozumieniu dyrektywy 92/46/EWG;

iv) fosforan dwuwapniowy (bez śladu białka czy tłuszczu);

v) skóra w rozumieniu dyrektywy 92/118/EWG ([2]);

vi) żelatyna w rozumieniu dyrektywy 92/118/EWG, uzyskana ze skór, o których mowa w v);

vii) kolagen pochodzący ze skór, o których mowa w v).

2. Produkty pochodzenia zwierzęcego przywożone z państwa trzeciego, umieszczone w kategorii 2, 3, 4 i 5 muszą pochodzić od zdrowego bydła, owiec i kóz, które nie zostały poddane uszkodzeniu ośrodkowego układu nerwowego, o którym mowa w art. 8 ust. 3, ani zabite poprzez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki.

3. Produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających materiały uzyskane z bydła pochodzącego z Państwa Członkowskiego, regionu Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 5 nie wprowadza się na rynek, chyba że pochodzą od:

a) zwierząt urodzonych po dacie wejścia w życie zakazu karmienia zwierząt przeżuwających białkiem zwierzęcym uzyskanym ze ssaków; lub

b) zwierząt, które urodziły się, były hodowane oraz pozostają w stadach z udokumentowanym brakiem występowania BSE przez co najmniej 7 lat.

Ponadto nie wysyła się produktów pochodzenia zwierzęcego z Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego umieszczonego w kategorii 5 do innego Państwa Członkowskiego ani przywozi z państwa trzeciego umieszczonego w kategorii 5. Zakaz ten nie obowiązuje w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego, wymienionych w rozdziale C załącznika VIII, i spełniających wymogi rozdziału C załącznika VIII. Musi im towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierzęcia wydane przez weterynarza urzędowego zaświadczającego, że zostały one wyprodukowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

4. Kiedy zwierzę transportuje się z kraju lub regionu do kraju lub regionu umieszczonego w innej kategorii, klasyfikuje się je do najwyższej kategorii państw lub regionów, w których przebywały przez dwadzieścia cztery godziny, chyba że można dostarczyć odpowiednie gwarancje świadczące, że zwierzę nie otrzymywało karmy z kraju lub regionu zaklasyfikowanego do najwyższej kategorii.

([1]) Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustalająca przepisy zdrowotne dotyczące produkcji oraz wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej oraz wyrobów na bazie mleka (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10).

([2]) Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustalająca wymogi dotyczące zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel oraz przywóz do Wspólnoty produktów niepodlegających wspomnianym wymogom ustalonym w określonych przepisach Wspólnoty, o których mowa w części I zał. A do dyrektywy 89/662/EWG i, w odniesieniu do patogenów, w dyrektywie 90/425/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 1999/724/WE (Dz.U. L 290 z 12.11.1999, str. 32).

▼B

5. Produktom pochodzenia zwierzęcego, dla których niniejszy artykuł ustanawia określone przepisy, towarzyszy odpowiednie świadectwo zdrowia zwierzęcia lub dokumenty handlowe wymagane przez przepisy Wspólnoty zgodnie z art. 17 i 18 lub, jeśli takie świadectwa bądź dokumenty nie zostały ustalone w przepisach Wspólnoty, świadectwo zdrowia lub dokument handlowy, którego wzór należy ustanowić zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

6. Do celów przywozu do Wspólnoty produkty pochodzenia zwierzęcego muszą spełniać warunki ustalone w rozdziale A, C, F i G załącznika IX.

7. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, przepisy ust. 1-6 można rozszerzyć na inne produkty pochodzenia zwierzęcego. Przepisy dotyczącego wykonania przepisów niniejszego artykułu przyjmuje się z zastosowaniem takiej samej procedury.

Artykuł 17

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, świadectwa zdrowia, o których mowa w załączniku F do dyrektywy 64/432/EWG, wzory II i III w załączniku E do dyrektywy 91/68/EWG oraz w odpowiednie świadectwa zdrowia ustalone w przepisach Wspólnoty odnoszących się do handlu nasieniem, zarodkami oraz komórkami jajowymi bydła, owiec lub kóz uzupełnia się, tam gdzie to konieczne, o odniesienia do kategorii określających klasyfikację Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia podanego zgodnie z art. 5.

Odpowiednie dokumenty handlowe odnoszące się do handlu produktami pochodzenia zwierzęcego uzupełnia się, tam gdzie to konieczne, o odniesienia do kategorii Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia podanego przez Komisję zgodnie z art. 5.

Artykuł 18

Odpowiednie świadectwa zdrowia odnoszące się do przywozu ustalonego przepisami Wspólnoty uzupełnia się, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2, w odniesieniu do państw trzecich zaklasyfikowanych do danej kategorii zgodnie z art. 5, o określone wymogi ustalone w załączniku IX w jak najszybszym terminie od podjęcia decyzji klasyfikacyjnej.

ROZDZIAŁ VI

LABORATORIA REFERENCYJNE, POBIERANIE PRÓBEK, BADANIE ORAZ KONTROLE

Artykuł 19

Laboratoria referencyjne

1. Krajowe laboratoria referencyjne w każdym z Państw Członkowskich, ich funkcje oraz obowiązki wymienione są w rozdziale A załącznika X.

2. Laboratorium referencyjne Wspólnoty, jego funkcje oraz obowiązki wymienione są w rozdziale B załącznika X.

Artykuł 20

Pobieranie próbek oraz metody laboratoryjne

1. Pobieranie próbek oraz badanie laboratoryjne na obecność TSE wykonuje się z zastosowaniem metod i procedur ustalonych w rozdziale C załącznika X.

2. Tam, gdzie to konieczne dla zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszego artykułu, przyjmuje się przepisy wykonawcze, w tym dotyczące metod potwierdzenia BSE u owiec i kóz, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

▼B

Artykuł 21

Kontrole wspólnotowe

1. Eksperci z Komisji mogą przeprowadzić doraźnie badania kontrolne we współpracy z właściwymi organami Państw Członkowskich, w stopniu koniecznym do jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadza się badania kontrolne, zapewnia ekspertom wszelką możliwą pomoc konieczną do wykonania ich obowiązków. Komisja informuje właściwy organ o wynikach wykonanych badań kontrolnych.

Przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza przepisy regulujące procedurę współpracy z organami krajowymi, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

2. Wspólnotowe badania kontrolne dotyczące państw trzecich przeprowadza się zgodnie z art. 20 i 21 dyrektywy 97/78/WE.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 22

Przepisy przejściowe dotyczące określonych materiałów niebezpiecznych

1. Przepisy części A załącznika XI obowiązują przez okres co najmniej sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001 r. i przestaną obowiązywać natychmiast po dacie przyjęcia decyzji zgodnie z art. 5 ust. 2 lub 4, kiedy to wejdzie w życie art. 8.

2. Wyniki miarodajnego przeglądu statystycznego przeprowadzonego zgodnie z art. 5 ust. 3 podczas okresu przejściowego stosuje się w celu potwierdzenia bądź odrzucenia wyników analizy ryzyka, o których mowa w art. 5 ust. 1, z uwzględnieniem kryteriów klasyfikacyjnych określonych przez OIE.

3. Po zasięgnięciu rady odpowiedniego komitetu naukowego przyjmuje się szczegółowe przepisy dotyczące takiego przeglądu statystycznego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

4. Kryteria ustalone w części B załącznika XI są minimalnymi kryteriami, które należy spełnić stosując taki przegląd statystyczny.

Artykuł 23

Zmiany załączników oraz przepisy przejściowe

Po zasięgnięciu rady odpowiedniego komitetu naukowego w sprawie dowolnego problemu, który mógłby mieć wpływ na zdrowie publiczne, wprowadza się zmiany bądź uzupełnienia do załączników oraz przyjmuje odpowiednie przepisy przejściowe zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

▼M21

Zgodnie z tą procedurą przyjmuje się środki przejściowe na okres kończący się najpóźniej w dniu 1 lipca 2007 r. w celu umożliwienia przejścia z obecnych regulacji na regulacje ustanowione niniejszym rozporządzeniem.

▼B

Artykuł 24

Komitety

1. Komisji udzieli pomocy Stały Komitet Weterynaryjny. Jednakże w sprawach dotyczących wyłącznie karmy zwierzęcej Komisja uzyska pomoc ze strony Stałego Komitetu ds. Paszy, a w sprawach dotyczących wyłącznie artykułów żywnościowych - ze strony Stałego Komitetu ds. Artykułów Żywnościowych.

2. Gdy dokonywane jest odniesienie do niniejszego ustępu, zastosowanie ma art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, zgodnie z jej art. 8.

▼B

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 tej decyzji, wynosi trzy miesiące, a w przypadku środków zabezpieczających, o których mowa w art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, 15 dni.

3. Każdy z komitetów przyjmuje swoje przepisy proceduralne.

Artykuł 25

Konsultacja komitetów naukowych

Należy zasięgać rady odpowiednich komitetów naukowych we wszelkich sprawach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, które mogłyby mieć wpływ na zdrowie publiczne.

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie jest stosowane od dnia 1 lipca 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

▼**M10**

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓŁOWE DEFINICJE

1. Do celu niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]) oraz w dyrektywie Rady 79/373/EWG ([3]):

   a) rozporządzenie (WE) nr 1774/2002:

      i) zwierzę gospodarskie w artykule 2 ust. 1 lit. f);

      ii) „pokarm dla zwierząt domowych" w punkcie 41 załącznika I;

      iii) „przetworzone białka zwierzęce" w punkcie 42 załącznika I;

      iv) „żelatyna" w punkcie 26 załącznika I;

      v) „produkty z krwi" w punkcie 4 załącznika I;

      vi) „mączki z krwi" w punkcie 6 załącznika I; i

      vii) „mączki rybne" w punkcie 24 załącznika I;

   b) definicja „pasz" w artykule 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

   c) definicja „pełnoporcjowa mieszanka paszowa" w artykule 2 lit. d) dyrektywy 79/373/EWG;

▼**M16**

2. Dla celu niniejszego rozporządzenia powinno stosować się również następujące definicje:

   a) „wrodzony przypadek BSE" oznacza przypadek bydlęcej encefalopatii gąbczastej, który nie został wyraźnie dowiedziony jako będący wynikiem zarażenia przed transportem jako żywego zwierzęcia;

   b) „nieciągła tkanka tłuszczowa" oznacza wewnętrzną i zewnętrzną tkankę tłuszczową usuniętą podczas uboju i procesu ćwiartowania, w szczególności świeżego tłuszczu z serca, owodni i nerki bydła oraz tłuszcz z poćwiartowanych części;

   c) „trzoda" oznacza grupę bydła, która zawiera:

      i) bydło urodzone w tym samym stadzie, co bydło zarażone, na przestrzeni 12 miesięcy poprzedzających lub następujących po dacie urodzenia zarażonego bydła; i

      ii) zwierzęta, które w jakimkolwiek czasie podczas pierwszego roku ich życia były hodowane razem z zarażonym bydłem, podczas pierwszego roku jego życia;

   d) „przypadek indeksowy" oznacza pierwsze zwierzę w gospodarstwie lub w grupie zdefiniowanej jako epidemiologiczna, w którym zakażenie TSE jest potwierdzone.

([1]) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1.
([2]) Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.
([3]) Dz.U. L 86 z 6.4.1979, str. 30.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

OKREŚLENIE STATUSU BSE

ROZDZIAŁ A

Status BSE Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego bądź jednego z ich regionów, w dalszej części dokumentu zwanych „państwami lub regionami”, należy określić na podstawie następujących kryteriów:

a) wyniku analizy ryzyka identyfikującej wszelkie możliwe czynniki dotyczące wystąpienia BSE, o których mowa w rozdziale B oraz ich rozwoju w czasie;

b) programu edukacyjnego dla weterynarzy, hodowców i podmiotów, które transportują, handlują oraz dokonują uboju bydła, czego celem jest zachęcenie ich do zgłaszania wszystkich przypadków wystąpienia objawów neurologicznych u dorosłego bydła;

c) obowiązkowego zgłaszania i badania wszystkich krów wykazujących objawy kliniczne BSE;

d) systemu ciągłego nadzoru i kontroli BSE ze szczególnym uwzględnieniem czynników ryzyka opisanych w rozdziale B, z uwzględnieniem wytycznych podanych w tabeli umieszczonej w rozdziale A załącznika III lub zgodnie z odpowiednimi normami międzynarodowymi; raporty na temat liczby przeprowadzonych badań oraz ich wyników należy przechowywać przez okres co najmniej siedmiu lat;

e) badania przeprowadzonego w zatwierdzonym laboratorium, próbek mózgowia lub innych tkanek pobranych w ramach systemu nadzoru wymienionego w lit. d).

ROZDZIAŁ B

Analizę ryzyka, o której mowa w rozdziale A lit. a), należy przeprowadzić w oparciu o następujące czynniki:

— spożycie przez bydło mączki mięsno-kostnej lub skwarków uzyskanych ze zwierząt przeżuwających;

— przywóz mączki mięsno-kostnej lub skwarków potencjalnie skażonych przez TSE lub karmy zwierzęcej zawierającej mączkę mięsno-kostną lub skwarki;

— przywóz zwierząt lub komórek jajowych/zarodków potencjalnie skażonych przez TSE;

— statusu epidemiologicznego państwa lub regionu w odniesieniu do zwierzęcych postaci TSE;

— zakresu wiedzy o strukturze populacji bydła, owiec i kóz w tym państwie lub regionie;

— źródła odpadów zwierzęcych, parametrów procesu uzdatniania takich odpadów oraz metod produkcji karmy zwierzęcej.

ROZDZIAŁ C

Definicja kategorii

Status BSE Państw Członkowskich lub państw trzecich bądź jednego z ich regionów należy określić poprzez zaklasyfikowanie ich do następujących kategorii:

A. KATEGORIA 1: Państwo lub region wolny od BSE

Państwo lub region, w którym przeprowadzono analizę ryzyka opartą na danych ustalonych w rozdziale B, która wykazała, że podjęto odpowiednie środki przez odpowiednio długi okres w celu kontroli ustalonego ryzyka oraz

1. ALBO nie zanotowano żadnych przypadków BSE i

   i) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez co najmniej siedem lat; lub

   ii) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. c) przez co najmniej siedem lat oraz wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwających mączką mięsno-kostną lub skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających lub ssaków;

2. ALBO w którym jednoznacznie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z przywozu żywych krów lub zarodków/komórek jajowych bydła, a całe zakażone bydło jak również, jeśli były to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w okresie do dwóch lat przed lub po

▼B

pojawieniu się pierwszych klinicznych objawów choroby, jeśli były żywe w tym państwie lub regionie, zostały zabite oraz całkowicie zniszczone, oraz albo

i) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez co najmniej siedem lat; albo

ii) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. c) przez co najmniej siedem lat oraz wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwających mączką mięsno-kostną lub skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających lub ssaków;

3. ALBO w którym ostatni rodzimy przypadek BSE zanotowano ponad siedem lat wcześniej, stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez co najmniej siedem lat oraz obowiązywał zakaz karmienia przeżuwaczy mączką mięsno-kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających i zakaz ten był skutecznie przestrzegany przez co najmniej osiem lat.

B. KATEGORIA 2: państwo lub region tymczasowo wolne od BSE, w którym nie zanotowano żadnego przypadku rodzimego zakażenia.

Państwo lub region, w którym przeprowadzono analizę ryzyka opartą na danych ustalonych w rozdziale B, która wykazała, że podjęto odpowiednie środki przez odpowiednio długi okres w celu kontroli ustalonego ryzyka, oraz

1. ALBO nie zanotowano żadnych przypadków BSE i:

i) stosuje się kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e), lecz nie stosowano ich przez siedem lat; lub

ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwających mączką mięsno-kostną lub skwarkami, ale kryteriów podanych w rozdziale A lit. c) nie stosowano przez siedem lat;

2. ALBO w którym jednoznacznie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z przywozu żywych krów lub zarodków/komórek jajowych bydła, a całe zakażone bydło jak również, jeśli były to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po pojawieniu się pierwszych klinicznych objawów rozwoju choroby, jeśli były żywe w tym państwie lub regionie, zostały zabite oraz całkowicie zniszczone, oraz albo

i) stosowano kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e), ale nie stosowano ich przez siedem lat; albo

ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat nie karmiono zwierząt przeżuwających mączką mięsno-kostną lub skwarkami, ale kryteriów podanych w rozdziale A lit. c) nie stosowano przez siedem lat.

C. KATEGORIA 3: państwo lub region tymczasowo wolne od BSE, w którym zanotowano przynajmniej jeden przypadek rodzimego zakażenia

Państwo lub region, w którym przeprowadzono analizę ryzyka opartą na danych ustalonych w rozdziale B, która wykazała, że podjęto odpowiednie środki przez odpowiednio długi okres w celu kontroli ustalonego ryzyka oraz:

1. ALBO jeżeli ostatni przypadek rodzimego BSE zanotowano ponad siedem lat wcześniej, stosuje się kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) oraz skutecznie przestrzega się zakazu karmienia przeżuwaczy mączką mięsno-kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających, ale

i) nie były stosowane kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) przez siedem lat, lub

ii) nie przestrzegano skutecznie zakazu karmienia zwierząt przeżuwających mączką mięsno-kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających przez osiem lat;

2. ALBO w którym ostatni rodzimy przypadek zakażenia zanotowano mniej niż siedem lat wcześniej, wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony na podstawie liczby przypadków rodzimych, wynosił mniej niż jeden przypadek na milion w ciągu ostatnich kolejnych czterech dwunastomiesięcznych okresów w populacji bydła w wieku powyżej 24 miesięcy w państwie lub regionie bądź – jeśli w państwie lub regionie populacja bydła w wieku powyżej 24 miesięcy wynosi mniej niż 1 milion zwierząt – jeden przypadek na rzeczywistą liczbę zwierząt w tej populacji (obliczony na podstawie statystyki Eurostatu), oraz gdzie:

i) skutecznie stosowano zakaz karmienia zwierząt przeżuwających mączką mięsno-kostną i skwarkami uzyskanymi ze zwierząt przeżuwających przez co najmniej osiem lat;

ii) stosuje się kryteria podane w rozdziale A lit. b)-e) od co najmniej siedmiu lat;

iii) zakażone bydło, jak również:

▼B

— jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu klinicznych objawów choroby,

— wszystkie krowy z kohorty,

są zabijane i całkowicie niszczone, jeśli wciąż żyją w danym państwie lub regionie.

W niniejszej klasyfikacji należy wziąć pod uwagę, w drodze odstępstwa od iii), istnienie innych środków zapewniających podobny poziom zabezpieczenia w związku z zabijaniem zwierząt zagrożonych.

D. KATEGORIA 4: Państwo lub region o niskim wskaźniku zapadalności na BSE

Państwo lub region, w którym:

1. stosuje się kryteria wymienione w rozdziale A, a wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za ostatnie 12 miesięcy, jest większy lub równy jednemu przypadkowi rodzimego zakażenia na milion oraz mniejszy lub równy stu przypadkom na milion w populacji krów w wieku powyżej 24 miesięcy w tym państwie lub regionie; lub

2. stosuje się kryteria wymienione w rozdziale A, a wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony zgodnie z pkt 1, był mniejszy niż jeden przypadek rodzimego zakażenia na milion przez mniej niż cztery kolejne okresy dwunastomiesięczne, a zakażone bydło, jak również:

   — jeśli są to samice, ich ostanie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu pierwszych objawów klinicznych rozwoju choroby,

   — wszystkie krowy z kohorty,

   jeśli jeszcze żyją w tym państwie lub regionie, są zabijane lub całkowicie niszczone.

   W niniejszej klasyfikacji należy wziąć pod uwagę, w drodze odstępstwa od niniejszego punktu, istnienie innych środków zapewniających podobny poziom zabezpieczenia w związku z zabijaniem zwierząt zagrożonych.

   Państwa lub regiony, w których wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za poprzednie 12 miesięcy, jest mniejszy niż jeden przypadek rodzimego zakażenia na milion w populacji bydła w wieku powyżej 24 miesięcy w kraju lub regionie, ale w którym przeprowadzono analizę ryzyka, opisaną w rozdziale A, która wykazała, że nie jest spełnione przynajmniej jedno z kryteriów pozwalających na zaklasyfikowanie państwa lub regionu do kategorii 2 lub 3, należy uznać za państwa lub regiony należące do kategorii 4.

E. KATEGORIA 5: Państwo lub region o wysokim wskaźniku zapadalności na BSE

Państwo lub region, w którym:

1. stosuje się kryteria wymienione w rozdziale A, a wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za ostatnie 12 miesięcy, jest większy niż sto przypadków na milion w populacji krów w wieku powyżej 24 miesięcy w tym państwie lub regionie; lub

2. wskaźnik zapadalności na BSE, obliczony za ostatnie 12 miesięcy, jest większy lub równy jednemu przypadkowi na milion i mniejszy lub równy stu przypadkom na milion w populacji krów w wieku powyżej 24 miesięcy w kraju lub regionie, i nie jest spełnione co najmniej jedno z kryteriów wymienionych w rozdziale A.

▼M13

ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITOROWANIA

ROZDZIAŁ A

I. MONITOROWANIE BYDŁA

1. **Przepisy ogólne**

Monitorowanie bydła prowadzone jest zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w rozdziale C pkt 3(1) lit. b) załącznika X.

2. **Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi**

2.1. Wszystkie sztuki bydła powyżej 24 miesięcy:

— poddane „specjalnemu ubojowi z konieczności", którego definicję przedstawiono w art. 2 lit. n) dyrektywy Rady 64/433/EWG ([1]), lub

— poddane ubojowi zgodnie z rozdziałem VI pkt 28 lit. c) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG, z wyjątkiem zwierząt bez objawów klinicznych choroby, poddanych ubojowi w ramach kampanii zwalczania choroby,

poddaje się badaniu na obecność BSE.

2.2. Wszystkie sztuki bydła powyżej 30 miesięcy:

— podlegające normalnemu ubojowi do celów spożycia przez ludzi, lub

— poddane ubojowi w ramach kampanii zwalczania choroby zgodnie z rozdziałem VI pkt 28 lit. c) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG, ale niewykazujące objawów klinicznych choroby,

poddaje się badaniu na obecność BSE.

2.3. W drodze odstępstwa od przepisów pkt 2.2, oraz w odniesieniu do bydła urodzonego, wyhodowanego i poddanego ubojowi na swoim terytorium, Szwecja może podjąć decyzję o przeprowadzeniu badań wyłącznie na losowo wybranych próbach. Próba obejmuje przynajmniej 10 000 zwierząt rocznie.

3. **Monitorowanie zwierząt niepoddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi**

3.1. Wszystkie sztuki bydła powyżej 24 miesięcy, które padły lub zostały zabite, ale które:

— nie zostały zabite w celu utylizacji na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 716/96 ([2]),

— nie zostały zabite ze względu na epidemię taką jak pryszczyca,

— nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

poddaje się badaniom na obecność BSE.

3.2. Państwa Członkowskie mogą postanowić o odstępstwie od przepisów pkt 3.1 w przypadku obszarów peryferyjnych o niskim zagęszczeniu pogłowia zwierząt, gdzie nie organizuje się zbierania martwych sztuk zwierząt. Państwa Członkowskie stosujące przedmiotowe odstępstwo zobowiązane są poinformować o tym Komisję oraz przedłożyć wykaz obszarów objętych odstępstwem. Odstępstwo nie może obejmować więcej niż 10 % całego pogłowia bydła w danym Państwie Członkowskim.

4. **Monitorowanie zwierząt zakupionych w celu utylizacji na mocy rozporządzenia (WE) nr 716/96**

4.1. Wszystkie zwierzęta podlegające ubojowi z konieczności, lub u których stwierdzono chorobę w wyniku kontroli przedubojowej, poddaje się badaniu na obecność BSE.

4.2. Wszystkie zwierzęta powyżej 42 miesiąca życia, urodzone po dniu 1 sierpnia 1996 r., poddaje się badaniu na obecność BSE.

([1]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.
([2]) Dz.U. L 99 z 20.4.1996, str. 14.

▼M13

4.3. Próbę losową obejmującą co najmniej 10 000 sztuk zwierząt rocznie, spośród zwierząt nieobjętych pkt 4.1 lub 4.2, poddaje się badaniu na obecność BSE.

5. **Monitorowanie innych zwierząt**

Oprócz badań określonych w pkt 2–4, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie podjąć decyzję o przebadaniu innych sztuk bydła na swoim terytorium, w szczególności zwierząt pochodzących z państw stanowiących miejscowe zagrożenie BSE, zwierząt, które spożyły potencjalnie skażoną paszę lub zostały urodzone albo pochodzą od matek zarażonych BSE.

6. **Środki podejmowane w następstwie badania**

6.1. W przypadku zwierzęcia poddanego ubojowi w celu spożycia przez ludzi, które zostało wybrane do badania na obecność BSE, tuszy pochodzącej od tego zwierzęcia nie oznacza się znakiem jakości zdrowotnej przewidzianym w rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG, przed uzyskaniem negatywnego wyniku na obecność BSE w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.

6.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania przepisów pkt 6.1 w przypadku gdy w ubojniach funkcjonuje urzędowy system zapewniający, że żadna część badanych zwierząt oznaczonych znakiem jakości zdrowotnej nie opuści ubojni przed uzyskaniem negatywnego wyniku w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.

6.3. Wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego badaniu na obecność BSE, zostają zatrzymane pod kontrolą urzędową do czasu uzyskania negatywnego wyniku na obecność BSE w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu, o ile nie zostaną usunięte zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]).

6.4. Wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego szybkiemu testowi z wynikiem pozytywnym, zostają usunięte zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, oprócz materiału zatrzymanego w związku z rejestrem przewidzianym w rozdziale B (III).

6.5. W przypadku gdy w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu zwierzęcia poddanego ubojowi do celów spożycia przez ludzi uzyskano wynik pozytywny, oprócz tuszy z wynikiem pozytywnym, co najmniej jedna tusza bezpośrednio poprzedzająca tuszę z wynikiem pozytywnym oraz dwie tusze bezpośrednio następujące po tej tuszy, występujące na tej samej linii uboju, są poddawane utylizacji zgodnie z pkt 6.4.

6.6. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt 6.5 w przypadku gdy w ubojni istnieje system zapobiegający wzajemnemu zakażaniu tusz.

▼M18

II. MONITOROWANIE OWIEC I KÓZ

1. **Przepisy ogólne**

Monitorowanie owiec i kóz prowadzone jest zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X rozdział C pkt 3.2 lit. b).

▼M19

2. **Monitorowanie owiec i kóz poddanych ubojowi do celów spożycia przez ludzi**

a) Owce

Państwa Członkowskie, w których pogłowie maciorek i jarek dopuszczonych do tryka jest wyższe niż 750 000 sztuk, poddają podaniom roczną próbkę składającą się z co najmniej 10 000 owiec ubitych do celów spożycia przez ludzi zgodnie z zasadami pobierania próbek określonych w pkt. 4 ([2]).

b) Kozy

Państwa Członkowskie przeprowadzają badania zdrowych kóz poddanych ubojowi zgodnie z zasadami pobierania próbek określonymi w pkt. 4 i o minimalnych rozmiarach próbek określonych w tabeli A.

([1]) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1.

([2]) Minimalny rozmiar próbki został obliczony w taki sposób, aby wykryć występowanie u 0,03 % zwierząt poddanych ubojowi przy 95 % wiarygodności.

▼M19

W przypadku, gdy w Państwie Członkowskim wystąpią trudności ze zgromadzeniem wystarczających ilości zdrowych kóz poddanych ubojowi, w celu osiągnięcia przydzielonego minimalnego rozmiaru próbki, może ono zdecydować o zastąpieniu maksymalnie 50 % swojego minimalnego rozmiaru próbki badaniem martwych kóz, powyżej 18 miesiąca życia, w stosunku 1 do 1 i jako uzupełnienie minimalnego rozmiaru próbki określonego w pkt. 3.

Tabela A

Państwo Członkowskie	Minimalny rozmiar próbki zdrowych owiec poddanych ubojowi (1)
Hiszpania	125 500
Francja	93 000
Włochy	60 000
Grecja	20 000
Cypr	5 000
Austria	5 000
Inne Państwa Członkowskie	wszystkie

(1) Minimalny rozmiar próbki jest obliczany w zależności od liczby zdrowych kóz poddanych ubojowi oraz występowania BSE w danym Państwie Członkowskim. Minimalny rozmiar próbki jest ponadto określany w taki sposób, aby zapewnić osiągalne cele. Minimalne rozmiary próbki powyżej 60 000 umożliwiają wykrycie występowania 0,0017 % przy 95 % wiarygodności.

3. **Monitorowanie owiec i kóz niepoddanych ubojowi do celów spożycia przez ludzi**

Państwa Członkowskie, zgodnie z zasadami pobierania próbek określonymi w pkt 4 oraz minimalnymi rozmiarami próbek podanymi w tabeli B i C, poddają badaniom owce i kozy, które padły lub zostały poddane ubojowi, ale które:

— nie zostały poddane ubojowi w ramach kampanii zwalczania choroby, lub

— nie zostały poddane ubojowi do celów spożycia przez ludzi.

Tabela B

Pogłowie maciorek i jarek dopuszczonych do tryka w Państwie Członkowskim	Minimalny rozmiar próbki padłych owiec (1)
> 750 000	10 000
100 000–750 000	1 500
40 000–100 000	500
< 40 000	100

(1) Minimalne rozmiary próbek są obliczane w zależności od wielkości pogłowia owiec w danym Państwie Członkowskim i w taki sposób, aby zapewnić osiągalne cele. Minimalne rozmiary próbek w ilości 10 000, 1 500, i 100 sztuk zwierząt umożliwią odpowiednio wykrycie występowania 0,03 %, 0,2 %, 0,6 % i 3 % przy 95 % wiarygodności.

Tabela C

Pogłowie kóz, które się kociły oraz kóz krytych w Państwie Członkowskim	Minimalny rozmiar próbki padłych kóz (1)
> 750 000	10 000
250 000–750 000	3 000
40 000–250 000	1 000
< 40 000	100 % do 200

▼M19

Pogłowie kóz, które się kociły oraz kóz krytych w Państwie Członkowskim	Minimalny rozmiar próbki padłych kóz (1)

(1) Minimalne rozmiary próbek są obliczane w zależności od wielkości pogłowia kóz w danym Państwie Członkowskim i w taki sposób, aby zapewnić osiągalne cele. Minimalne rozmiary próbek w ilości 10 000, 3 000, 1 000 i 200 sztuk zwierząt umożliwią odpowiednio wykrycie występowania 0,03 %, 0,1 %, 0,3 % i 1,5 % przy 95 % wiarygodności.

▼M18

4. **Zasady dobierania prób mające zastosowanie do zwierząt, o których mowa w pkt 2 i 3**

Zwierzęta powinny być w wieku powyżej 18 miesięcy lub posiadać więcej niż dwa stałe zęby – siekacze wyrżnięte z dziąsła.

Wiek zwierząt ocenia się na podstawie uzębienia, oczywistych oznak dojrzałości lub innych wiarygodnych informacji.

Próbę wybiera się w taki sposób, aby uniknąć nadreprezentacji jakiejkolwiek grupy pod względem pochodzenia, gatunku, wieku, rasy, rodzaju produkcji i innych cech.

W miarę możliwości unika się wielokrotnych prób z tego samego stada.

Państwa Członkowskie zobowiązane są wprowadzić system mający na celu sprawdzanie w grupie docelowej lub na innej podstawie, czy zwierzęta nie zostały pominięte przy pobieraniu prób.

Próba musi być reprezentatywna dla poszczególnego regionu i pory roku.

Państwa Członkowskie mogą jednak podjąć decyzję o wyłączeniu z badania obszarów znacznie oddalonych o niskiej gęstości pogłowia zwierząt, gdzie nie zorganizowano zbierania martwych sztuk. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo powiadamiają o tym Komisję oraz przedstawiają wykaz obszarów objętych odstępstwem. Odstępstwo nie może obejmować więcej niż 10 % całego pogłowia owiec i kóz w danym Państwie Członkowskim.

5. **Monitorowanie zarażonych stad**

Od dnia 1 października 2003 r. zwierzęta w wieku powyżej 12 miesięcy lub takie, które posiadają stały ząb-siekacz wyrżnięty z dziąsła oraz które zostały poddane ubojowi sanitarnemu w celu likwidacji zgodnie z przepisami załącznika VII pkt 2 lit. b) ppkt i) lub ii), albo pkt 2 lit. c), poddaje się badaniu na podstawie doboru zwykłej próby losowej zgodnie z wielkością próby wskazaną w tabeli.

Liczba zwierząt w stadzie w wieku powyżej 12 miesięcy lub posiadających stały ząb-siekacz wyrżnięty z dziąsła poddanych ubojowi sanitarnemu w związku z likwidacją	Minimalna wielkość próby
70 lub mniej	Wszystkie kwalifikujące się zwierzęta
80	68
90	73
100	78
120	86
140	92
160	97
180	101
200	105
250	112
300	117

▼M18

Liczba zwierząt w stadzie w wieku powyżej 12 miesięcy lub posiadających stały ząb-siekacz wyrżnięty z dziąsła poddanych ubojowi sanitarnemu w związku z likwidacją	Minimalna wielkość próby
350	121
400	124
450	127
500 lub więcej	150

Tam gdzie jest to możliwe, ubój oraz następujące po nim pobranie materiału do próby należy opóźnić do uzyskania wyników pierwszego badania molekularnego przeprowadzonego w celu dalszego zbadania stwierdzonych przypadków trzęsawki zgodnie z przepisami załącznika X, rozdział C pkt 3.2 lit. c) ppkt i).

6. **Monitorowanie innych zwierząt**

Oprócz programów monitorowania określonych w pkt 2, 3 i 4 Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie przeprowadzać monitorowanie innych zwierząt, a zwłaszcza:

— zwierząt do produkcji nabiału,

— zwierząt pochodzących z państw z występującą miejscowo TSE,

— zwierząt, które spożyły potencjalnie skażoną paszę,

— zwierząt, które zostały urodzone lub pochodzą od matek zarażonych TSE.

7. **Środki podejmowane w następstwie badania owiec i kóz**

7.1. W przypadku owcy lub kozy poddanej ubojowi w celu spożycia przez ludzi, która została wybrana do badania na obecność TSE zgodnie z przepisami pkt 2, tuszy pochodzącej od tego zwierzęcia nie oznacza się znakiem jakości zdrowotnej przewidzianym w rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG przed uzyskaniem negatywnego wyniku w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.

7.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt 7.1 w przypadku, gdy w ubojniach funkcjonuje urzędowy system zapewniający, że wszystkie części zwierzęcia są możliwe do zidentyfikowania oraz że żadna część badanych zwierząt nie opuści ubojni ze znakiem jakości zdrowotnej przed uzyskaniem negatywnego wyniku w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu.

7.3. Wszystkie części, w tym skóra zwierzęcia poddanego badaniu, zostają zatrzymane pod kontrolą urzędową do czasu uzyskania negatywnego wyniku w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu, z wyjątkiem produktów ubocznych usuniętych bezpośrednio zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), b) lub e) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

7.4. Wszystkie części, w tym skóra zwierzęcia poddanego szybkiemu testowi z wynikiem pozytywnym, zostają bezpośrednio usunięte zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), b) i e) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, oprócz materiału zatrzymanego w związku z rejestrem przewidzianym w rozdziale B sekcja III niniejszego załącznika.

8. **Określanie genotypów**

8.1. W każdym przypadku pozytywnego wyniku na obecność TSE u owiec określa się genotyp białka prionowego. Bezzwłocznie powiadamia się Komisję o przypadkach TSE wykrytych w opornych genotypach (owce, które posiadają genotypy zawierające alaninę w obu allelach w kodonie 136, argininę w obu allelach w kodonie 154 i argininę w obu allelach w kodonie 171). W miarę możliwości przypadki takie należy przesłać do określenia szczepu wzorcowego. W przypadku gdy określenie szczepu wzorcowego takich przypadków jest niemożliwe, stado pochodzenia i wszystkie inne stada, w których przebywało zwierzę, poddaje się wzmożonemu monitorowaniu w celu znalezienia innych przypadków TSE i określenia szczepu wzorcowego.

8.2. Oprócz zwierząt z genotypem określonym na mocy przepisów pkt 8.1 określa się genotyp białka prionowego minimalnej próby owiec. W przypadku Państwa Członkowskiego z pogłowiem dorosłych owiec w ilości przekraczającej 750 000 sztuk taka minimalna próba obejmuje przynajmniej 600 sztuk zwierząt. W przypadku innych Państw Członkowskich minimalna próba obejmuje przynajmniej 100 sztuk zwierząt. Próby można pobierać spośród zwierząt poddanych ubojowi w celu

▼M18

spożycia przez ludzi, zwierząt padłych w gospodarstwie lub spośród zwierząt żywych. Próba powinna być reprezentatywna dla całego pogłowia owiec.

III. MONITOROWANIE INNYCH GATUNKÓW ZWIERZĄT

Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie przeprowadzić monitorowanie na obecność TSE gatunków zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

ROZDZIAŁ B

WYMAGANIA DOTYCZĄCE PROWADZENIA ZAPISÓW I SKŁADANIA SPRAWOZDAŃ

I. WYMAGANIA WOBEC PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

A. **Informacje przedstawiane przez państwa członkowskie w dorocznych raportach zgodnie z przepisami art. 6 ust. 4**

1. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt, objętych ograniczeniami w zakresie przemieszczania zgodnie z art. 12 ust. 1.
2. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt, podlegających badaniu laboratoryjnemu zgodnie z art. 12 ust. 2 oraz wyniki szybkich i potwierdzających testów (liczba przypadków pozytywnych i negatywnych) oraz - dla bydła - szacunkowe rozmieszczenie pod względem wieku wszystkich sztuk poddanych badaniu. Rozmieszczenie pod względem wieku należy, jeśli jest to możliwe, pogrupować w sposób następujący: poniżej 24 miesięcy, rozmieszczenie co 12 miesięcy pomiędzy wiekiem 24 a 155 miesięcy, oraz „powyżej 155 miesięcy”.
3. Liczba stad, w których podejrzane przypadki zachorowań owiec i kóz zgłoszono i zbadano zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2.
4. Liczba sztuk bydła poddanego badaniu w każdej subpopulacji określonej w rozdziale A sekcja I pkt 2.1, 2.2, 2.3, 3.1, 4.1, 4.2, 4.3 i 5. Należy przedłożyć metodę doboru próby oraz wyniki szybkich i potwierdzających testów, jak również szacunkowe rozmieszczenie pod względem wieku sztuk poddanych badaniu pogrupowane zgodnie z zasadą podaną w pkt 2.
5. Liczba sztuk owiec i kóz oraz stad poddanych badaniu w każdej subpopulacji określonej w rozdziale A, sekcja II, pkt 2, 3 i 5 wraz z metodą doboru próby oraz wyników testów szybkich i potwierdzających.
6. Rozmieszczenie pod względem położenia geograficznego pozytywnych przypadków BSE i trzęsawki, łącznie z krajem pochodzenia, jeśli nie jest taki sam jak kraj zgłaszający. Należy podać rok i, jeśli to możliwe, miesiąc urodzenia zwierzęcia w przypadku bydła, owiec i kóz chorych na TSE. Należy podać przypadki TSE uznane za nietypowe wraz z uzasadnieniem. W przypadkach trzęsawki w raporcie należy ująć wyniki pierwszych badań molekularnych z różnicującym znakowaniem immunologicznym, określonych w załączniku X, rozdział C, pkt 3.2 lit. c) ppkt i).
7. Pozytywne przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy w podziale na gatunki.
8. Genotyp oraz w miarę możliwości rasa każdej kozy, u której stwierdzono pozytywne przypadki TSE lub objęto próbą określoną w rozdziale A sekcja II pkt 8.1 i 8.2.

B. **Okresy sprawozdawcze**

Zbiór raportów zawierających informacje określone w pkt A i przekazywanych co miesiąc do Komisji lub kwartalnie w odniesieniu do informacji określonych w pkt 8 może tworzyć coroczny raport zgodnie z wymaganiami art. 6 ust. 4, pod warunkiem że informacje te są aktualizowane w miarę pojawiania się nowych danych.

▼M13

II. INFORMACJE PRZEDSTAWIANE PRZEZ KOMISJĘ W PODSUMOWANIU

Sprawozdanie jest przedstawiane w formie tabeli zawierającej co najmniej informacje określone w części I w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego.

▼**M13**

III. REJESTRY

1. Właściwe władze prowadzą przez okres siedmiu lat rejestry zawierające informacje na temat:

   — liczby i rodzaju zwierząt objętych ograniczeniami w zakresie przemieszczania określonych w art. 12 ust. 1,

   — liczby i wyników badań klinicznych i epidemiologicznych określonych w art. 12 ust. 1,

   — liczby i wyników badań laboratoryjnych określonych w art. 12 ust. 2,

   — liczby, tożsamości i pochodzenia zwierząt objętych próbą w ramach programów monitorowania określonych w rozdziale A oraz, w miarę możliwości, informacje dotyczące wieku, rasy i dane anamnestyczne,

   — przypadków genotypu białka prionowego z pozytywnym wynikiem badania na obecność TSE u owiec.

2. Laboratorium przeprowadzające badania przechowuje przez okres siedmiu lat wszystkie rejestry badań, w szczególności księgi laboratoryjne oraz w danym przypadku bloki parafiny i zdjęcia Western blots.

▼M22

ZAŁĄCZNIK IV

KARMIENIE ZWIERZĄT

I. **Rozszerzenie zakazu przewidzianego w art. 7 ust. 1**

Zakaz przewidziany w art. 7 ust. 1 jest rozszerzony na karmienie:

a) zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem karmienia mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności:

i) przetworzonym białkiem zwierzęcym;

ii) żelatyną pochodzącą od przeżuwaczy;

iii) produktami z krwi;

iv) hydrolizatami białkowymi;

v) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trójwapniowym pochodzenia zwierzęcego („fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trójwapniowym”);

vi) paszami zawierającymi białka wymienione w pkt od i) do v);

b) przeżuwaczy białkiem zwierzęcym i paszami zawierającymi takie białka.

II. **Odstępstwa od zakazów przewidzianych w art. 7 ust. 1 i 2 oraz szczegółowe warunki stosowania takich odstępstw.**

A. Zakazy przewidziane w art. 7 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do:

a) karmienia zwierząt hodowlanych białkami, o których mowa w pkt i), ii), iii) i iv) oraz paszami uzyskanymi z takich białek:

i) mlekiem, produktami na bazie mleka i siarą;

ii) jajami i produktami jajecznymi;

iii) żelatyną pochodzącą od zwierząt innych niż przeżuwacze;

iv) hydrolizatami białkowymi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze i otrzymanych ze skór i skórek przeżuwaczy;

b) karmienia zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze białkami, o których mowa w pkt i), ii) i iii) oraz produktami uzyskanymi z takich białek:

i) mączkami rybnymi, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt B;

ii) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trójwapniowym, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt C;

iii) produktami z krwi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt D;

c) karmienia ryb mączkami z krwi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt D;

d) karmienia zwierząt hodowlanych roślinami bulwiastymi i korzeniowymi oraz paszami zawierającymi takie produkty po wykryciu obecności drzazg kostnych może być dozwolone przez Państwo Członkowskie w przypadku, gdy ocena ryzyka dała korzystny wynik. Przy ocenie ryzyka uwzględnia się przynajmniej liczbę i możliwe źródło zakażenia oraz ostateczne miejsce przeznaczenia danej przesyłki.

B. Poniższe warunki mają zastosowanie w przypadku wykorzystania mączki rybnej, o której mowa w pkt A b) i) oraz pasz zawierających mączki rybne do karmienia zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze (nie ma zastosowania w przypadku karmienia mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności):

a) mączki rybne produkowane są w zakładach przetwórczych przeznaczonych wyłącznie do produkcji produktów pochodzenia rybnego;

b) przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu w Wspólnocie, każda partia przywożonych mączek rybnych jest poddawana analizie mikroskopowej zgodnie z dyrektywą 2003/126/WE;

c) pasze zawierające mączki rybne są produkowane w zakładach, które nie produkują pasz dla przeżuwaczy i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ.

W drodze odstępstwa od pkt c):

i) specjalne zezwolenie na produkcję pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających mączki rybne nie jest wymagane od przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie:

— zarejestrowanych przez właściwy organ;

▼M22

— hodujących jedynie zwierzęta inne niż przeżuwacze;

— produkujących pełnoporcjowe mieszanki paszowe do użytku jedynie w tym samym gospodarstwie; oraz

— pod warunkiem, że pasze zawierające mączki rybne stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % surowego białka;

ii) produkcja pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują pasze zawierające mączki rybne dla innych gatunków zwierząt może być dozwolona przez właściwy organ z zastrzeżeniem następujących warunków:

— pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy są przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń przeznaczonych dla pasz zawierających mączki rybne podczas składowania, transportowania i pakowania;

— pasze przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane pasze zawierające mączki rybne;

— szczegółowe rejestry zakupu i stosowania mączek rybnych oraz sprzedaży pasz zawierających mączki rybne są zachowywane w celu udostępnienia właściwemu organowi przez przynajmniej pięć lat; oraz

— rutynowe badania są przeprowadzane w odniesieniu do pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy w celu zapewnienia braku obecności zabronionych białek, w tym mączek rybnych;

d) etykieta i dokument towarzyszący paszom zawierającym mączki rybne posiadają wyraźny napis „zawiera mączki rybne – nie może być stosowany do karmienia przeżuwaczy”;

e) zawierające mączki rybne pasze luzem są transportowane pojazdami, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie wyczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego;

f) stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki rybne jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki rybne w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze, jeżeli upewniono się, że w gospodarstwie wprowadzone zostały środki dla zapobieżenia, aby paszami zawierającymi mączki rybne nie były karmione przeżuwacze.

C. Poniższe warunki mają zastosowanie w przypadku stosowania fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trójwapniowego, o których mowa w pkt A b) ii) oraz pasz zawierających takie białka do karmienia zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze (nie ma zastosowania w przypadku karmienia mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności):

a) pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy są wytwarzane w zakładach, które nie przygotowują pasz dla przeżuwaczy i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ.

W drodze odstępstwa od tego warunku:

i) specjalne zezwolenie na produkcję pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy nie jest wymagane od przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie:

— zarejestrowanych przez właściwy organ;

— hodujących jedynie zwierzęta inne niż przeżuwacze;

— produkujących pełnoporcjowe mieszanki paszowe do użytku jedynie w tym samym gospodarstwie; oraz

— pod warunkiem, że pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy, stosowane do produkcji zawierają mniej niż 10 % całkowitego fosforu;

ii) produkcja pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy dla innych gatunków zwierząt może być dozwolone przez właściwy organ z zastrzeżeniem następujących warunków:

▼M22

— pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy;

— pasze luzem, przeznaczone dla przeżuwaczy są podczas składowania, transportowania i pakowania przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń przeznaczonych dla pasz luzem zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy;

— szczegółowe rejestry zakupu i stosowania fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trójwapniowego oraz sprzedaży pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy są zachowywane w celu udostępnienia właściwemu organowi przez przynajmniej pięć lat;

b) etykieta i dokument towarzyszący paszom zawierającym fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy posiadają wyraźny napis „zawiera fosforan dwuwapniowy/trójwapniowy – nie może być stosowany do karmienia przeżuwaczy”;

c) zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy pasze luzem są transportowane pojazdami, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego;

d) stosowanie i składowanie pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze, jeżeli upewniono się, że w gospodarstwie wprowadzone zostały środki dla zapobieżenia, aby paszami zawierającymi fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy nie były karmione przeżuwacze.

D. Poniższe warunki mają zastosowanie w przypadku stosowania produktów z krwi, o których mowa w pkt A b) iii), mączek z krwi, o których mowa w pkt A c) oraz pasz zawierających takie białka do karmienia odpowiednio zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze i ryb:

a) krew powinna pochodzić z ubojni zatwierdzonych przez UE, w których nie ubija się przeżuwaczy i które są zarejestrowane jako nie przeznaczone do uboju przeżuwaczy i jest transportowana bezpośrednio do zakładu przetwórczego w pojazdach przeznaczonych wyłącznie do transportu krwi zwierząt innych niż przeżuwaczy. Jeżeli pojazd był używany do transportu krwi przeżuwacz, musi być po wyczyszczeniu skontrolowany przez właściwy organ, zanim transportowana będzie w nim krew zwierząt innych niż przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na ubój przeżuwaczy w ubojniach zbierających krew zwierząt innych niż przeżuwacze przeznaczoną do produkcji produktów z krwi i mączek z krwi stosowanych w karmieniu odpowiednio zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze oraz ryb, jeżeli ubojnie te mają uznany system kontroli. System kontroli obejmuje przynajmniej:

— ubój zwierząt innych niż przeżuwacze jest fizycznie oddzielony od uboju przeżuwaczy;

— zbieranie, składowanie, transport i pakowanie krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których jest zbierana, składowana, transportowana i pakowana krew pochodząca od przeżuwaczy; oraz

— regularnie pobierane próbki i przeprowadzane analizy krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze na obecność białek przeżuwaczy;

b) produkty z krwi i mączki z krwi są produkowane w zakładzie przetwarzającym wyłącznie krew zwierząt innych niż przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na produkowanie produktów z krwi i mączek z krwi używanych do karmienia odpowiednio zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze i ryb w zakładach przetwarzania krwi przeżuwaczy, które dysponują uznanym systemem kontroli zapobiegającym zakażeniu krzyżowemu. System kontroli obejmuje przynajmniej:

▼M22

— przetwarzanie krwi zwierząt innych niż przeżuwacze w zamkniętym systemie fizycznie oddzielonym od przetwarzania krwi przeżuwaczy;

— przechowanie surowca luzem i produktów końcowych luzem z krwi pochodzącej od przeżuwaczy odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których surowiec luzem i produkty końcowe luzem niepochodzące od przeżuwaczy są przechowywane podczas składowania, transportu i pakowania, oraz

— regularnie pobierane próbki i przeprowadzane analizy produktów z krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze oraz mączek z krwi na obecność białek przeżuwaczy;

c) pasze zawierające produkty z krwi i mączki z krwi są produkowane w zakładach, które nie przygotowują pasz odpowiednio dla przeżuwaczy lub zwierząt hodowlanych innych niż ryby i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ.

W drodze odstępstwa od tego warunku:

i) specjalne zezwolenie na produkowanie pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających produkty z krwi i mączki z krwi nie jest wymagane od przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie:

— zarejestrowanych przez właściwy organ;

— hodujących jedynie zwierzęta inne niż przeżuwacze w przypadku stosowania produktów z krwi, lub jedynie ryby w przypadku stosowania mączki z krwi;

— produkujących pełnoporcjowe mieszanki paszowe do stosowania jedynie w tym samym gospodarstwie, oraz

— pod warunkiem, że pasze zawierające produkty z krwi i mączek z krwi, stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % całkowitego białka;

ii) produkcja pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują pasze zawierające produkty z krwi i mączek z krwi odpowiednio dla zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze lub ryby może być dozwolona przez właściwy organ z zastrzeżeniem następujących warunków:

— pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy lub zwierząt hodowlanych innych niż ryby są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane pasze zawierające produkty z krwi i mączki z krwi;

— pasze luzem przechowywane podczas składowania, transportu i pakowania w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych:

a) pasze przeznaczone dla przeżuwaczy są przechowywane oddzielnie od produktów z krwi i pasz zawierających produkty z krwi;

b) pasze przeznaczone dla zwierząt hodowlanych innych niż ryby są przechowywane oddzielnie od mączek z krwi i pasz zawierających mączki z krwi;

— szczegółowe rejestry zakupu i stosowania produktów z krwi i mączek z krwi oraz sprzedaży pasz zawierających takie produkty są zachowywane w celu udostępnienia właściwemu organowi przez przynajmniej pięć lat;

d) etykieta, towarzyszący dokument handlowy lub świadectwo zdrowia, w stosownym przypadku, pasz zawierających produkty z krwi lub mączek z krwi posiadają wyraźny napis „zawiera produkty z krwi – do karmienia zwierząt innych niż przeżuwacze” lub „zawiera mączki z krwi – tylko do karmienia ryb”, tam gdzie to właściwe;

e) pasze luzem zawierające produkty z krwi są transportowane w pojazdach, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy oraz pasze luzem zawierające mączki z krwi są transportowane w pojazdach, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla zwierząt hodowlanych innych niż ryby. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych odpowiednio dla przeżuwaczy lub zwierząt hodowlanych innych niż ryby, musi być starannie wyczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego;

▼M22

f) stosowanie i składowanie pasz zawierających produkty z krwi jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze, a stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki z krwi jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są zwierzęta hodowlane inne niż ryby.

W drodze odstępstwa, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających odpowiednio produkty z krwi lub mączki z krwi w gospodarstwach, w których hodowane są odpowiednio przeżuwacze lub zwierzęta hodowlane inne niż ryby, jeżeli upewniły się, że w gospodarstwie wprowadzone zostały środki dla zapobieżenia, aby paszami zawierającymi odpowiednio produkty z krwi lub mączki z krwi nie były karmione odpowiednio przeżuwacze lub gatunki inne niż ryby.

III. **Ogólne warunki dotyczące wdrażania**

A. Niniejszy Załącznik stosuje się bez uszczerbku dla przepisów rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

B. Państwa Członkowskie powinny uaktualnić następujące wykazy:

a) ubojni zatwierdzonych do zbierania krwi zgodnie z pkt D a) część II;

b) zatwierdzonych zakładów przetwórczych produkujących fosforan dwuwapniowy, fosforan trójwapniowy, produkty z krwi lub mączki z krwi, oraz

c) zakładów, z wyjątkiem przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie, dopuszczonych do wytwarzania pasz zawierających mączki rybne i białka, o których mowa w pkt b), działających zgodnie z warunkami przewidzianymi w pkt B c), C a) i D c) część II.

C. a) Przetworzone białko zwierzęce luzem, z wyjątkiem mączek rybnych, oraz produkty luzem, w tym pasze, nawozy organiczne i dodatki do wzbogacania gleby, zawierające takie białka są składowane lub transportowane w przeznaczonych do tego celu pomieszczeniach. Magazyn i pojazd mogą być wykorzystane do innych celów wyłącznie po wyczyszczeniu i kontroli przeprowadzonej przez właściwy organ.

b) Mączki rybne luzem, o których mowa w pkt A b) i) część II, fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy luzem, o których mowa w pkt A b) ii) część II, produkty z krwi, o których mowa w pkt A b) iii) część II i mączki z krwi, o których mowa w pkt A c) część II powinny być składowane i transportowane w przeznaczonych do tego celu magazynach i pojazdach.

c) W drodze odstępstwa od pkt b):

i) magazyny i pojazdy mogą być wykorzystane do składowania i transportowania pasz zawierających takie samo białko;

ii) magazyny i pojazdy mogą być wykorzystane do innych celów po wyczyszczeniu i kontroli przeprowadzonej przez właściwy organ; oraz

iii) magazyny i pojazdy transportujące mączki rybne mogą być wykorzystane do innych celów w przypadku, gdy w celu zapobiegania zakażeniu krzyżowemu stosuje się w przedsiębiorstwie system kontroli, uznany przez właściwy organ. System kontroli obejmuje przynajmniej:

— prowadzenie rejestrów transportowanego materiału i czyszczenia pojazdu; oraz

— systematyczne pobieranie próbek z transportowanych pasz i poddawanie ich badaniom na obecność mączek rybnych.

Właściwy organ powinien często przeprowadzać kontrole na miejscu w celu sprawdzenia czy wyżej wymieniony system kontroli jest stosowany prawidłowo.

D. Pasze, w tym karma dla zwierząt domowych, zawierające produkty z krwi pochodzącej od przeżuwaczy lub przetworzone białko zwierzęce, inne niż mączki rybne, nie powinny być wytwarzane w zakładach produkujących pasze dla zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem pasz dla mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności.

Pasze, w tym karma dla zwierząt domowych, zawierające produkty z krwi pochodzącej od przeżuwaczy lub przetworzone białko zwierzęce, inne niż mączki rybne, powinny być podczas składowania, transportu i pakowania przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń przeznaczonych na pasze luzem dla zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem pasz dla mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności.

▼**M22**

Karma dla zwierząt domowych i pasze przeznaczone dla zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy, o których mowa w pkt A b) ii) część II, oraz produkty z krwi, o których mowa w pkt A b) iii) część II powinny być wytwarzane i transportowane zgodnie z pkt C a) i c) oraz pkt D c) i e), odpowiednio w części II.

E. 1. Wywóz do krajów trzecich przetworzonych białek zwierzęcych pochodzących od przeżuwaczy oraz produkty zawierające takie przetworzone białka zwierzęce jest zabroniony.

2. Wywóz do krajów trzecich przetworzonych białek zwierzęcych pochodzących od zwierząt innych niż przeżuwacze oraz produktów zawierających takie białka jest dozwolony przez właściwy organ jedynie, jeżeli spełnione zostały następujące warunki:

— są one przeznaczone do zastosowania niezabronionego w art. 7;

— przed wywozem zawarte zostało pisemne porozumienie z krajem trzecim, zawierające zobowiązanie się przez kraj trzeci, że będzie ono przestrzegało ostatecznego stosowania i nie będzie ponownie wywozić przetworzonego białka zwierzęcego lub produktów zawierających takie białka do stosowania zabronionego w art. 7.

3. Państwa Członkowskie zezwalające na wywóz zgodnie z pkt 2 powinny poinformować Komisję i inne Państwa Członkowskie w celu skutecznego wdrożenia niniejszego rozporządzenia o wszystkich zasadach i warunkach ustalonych z zainteresowanym krajem trzecim, w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.

Punkty 2 i 3 nie mają zastosowania do:

— wywozu mączek rybnych, pod warunkiem, że spełniają one warunki określone w pkt B Część II;

— produktów zawierających mączki rybne;

— karmy dla zwierząt domowych.

F. Właściwy organ powinien przeprowadzać kontrole dokumentacji i kontrole bezpośrednie, w tym badania pasz w całym łańcuchu produkcji i dystrybucji zgodnie z dyrektywą 95/53/WE w celu kontroli zgodności z jej przepisami i przepisami niniejszego rozporządzenia. W przypadku wykrycia jakiejkolwiek obecności zabronionych białek zwierzęcych stosuje się dyrektywę 95/53/WE. Właściwy organ regularnie sprawdza kompetencje laboratoriów przeprowadzających analizy w celu takich kontroli urzędowych, w szczególności poprzez ocenę wyników prób pierścieniowych. W przypadku niewystarczających kompetencji, w ramach środka naprawczego należy przeprowadzić ponowne szkolenie pracowników laboratoryjnych.

▼B

ZAŁĄCZNIK V

OKREŚLONY MATERIAŁ NIEBEZPIECZNY

1. Wymienione poniżej tkanki należy uznać za określony materiał niebezpieczny w zależności od kategorii Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego pochodzenia lub przebywania zwierzęcia, określonej zgodnie z art. 5:

   KATEGORIE 1 I 2

   Brak.

   KATEGORIE 3 I 4

   a) czaszka zawierająca mózg oraz oczy, migdałki oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej 12 miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do odbytnicy bydła w każdym wieku;

   b) czaszka zawierająca mózg oraz oczy, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub które mają siekacz stały wyrżnięty z dziąsła, oraz śledziona owiec i kóz w każdym wieku.

   KATEGORIA 5

   a) cała głowa (bez języka), łącznie z mózgiem, oczami, zwojami nerwu trójdzielnego oraz migdałkami; grasica; śledziona oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do odbytnicy zwierząt w każdym wieku;

   b) kręgosłup, łącznie ze zwojami korzonków tylnych, bydła w wieku powyżej 30 miesięcy;

   c) czaszka zawierająca mózg i oczy, migdałki, rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub które mają stały siekacz wyrżnięty z dziąsła, oraz śledziona owiec i kóz w każdym wieku.

2. Określony materiał niebezpieczny należy usuwać w:

   a) rzeźniach;

   b) zakładach tnących, przetwórniach wysokiego ryzyka oraz miejscach, o których mowa w art. 3 i 7 dyrektywy 90/667/EWG ([1]). pod nadzorem osoby wyznaczonej przez właściwy organ. Przedsiębiorstwa te zostaną zatwierdzone w tym celu przez właściwy organ.

   Kręgosłup można jednak usuwać w miejscach sprzedaży dla konsumentów, znajdujących się na terytorium danego Państwa Członkowskiego.

   W przypadkach, gdy określony materiał niebezpieczny nie jest usuwany z martwych zwierząt, które nie zostały zabite w celach spożywczych, części ciała zawierające określony materiał niebezpieczny lub całe ciało należy traktować jako określony materiał niebezpieczny.

3. Cały określony materiał niebezpieczny należy oznakować farbą oraz, tam gdzie to właściwe, zaznaczyć markerem natychmiast po jego usunięciu, oraz całkowicie zniszczyć:

   a) spalając bez obróbki wstępnej; lub

   b) o ile farba lub znacznik pozostaje zauważalny, po obróbce wstępnej:

      i) zgodnie z systemami opisanymi w rozdziałach I do IV, VI i VII Załącznika do decyzji 92/562/EWG ([2]):

         — spalając,

         — spalając z innymi materiałami;

      ii) zgodnie przynajmniej z normami, o których mowa w załączniku I do decyzji 1999/534/WE ([3]), grzebiąc w zatwierdzonym wysypisku odpadów.

([1]) Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustalająca przepisy weterynaryjne dotyczące usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich na rynek oraz zapobiegania występowaniu patogenów w karmie pochodzenia zwierzęcego lub rybnego i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia 1994.

([2]) Decyzja Komisji 92/562/EWG z dnia 17 listopada 1992 r. w sprawie zatwierdzania alternatywnych systemów obróbki termicznej do obróbki materiału dużego ryzyka (Dz.U. L 359 z 9.12.1992, str. 23). Decyzja ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia 1994.

([3]) Decyzja Rady 1999/534/WE z dnia 19 lipca 1999 r. w sprawie środków mających zastosowanie do obróbki pewnych odpadów zwierzęcych w celu ochrony przed przenośnymi gąbczastymi encefalopatiami oraz zmieniająca decyzję Komisji 97/735/WE (Dz.U. L 204 z 4.8.1999, str. 37).

▼B

4. Państwa Członkowskie mogą zastosować odstępstwo od przepisów pkt 2 i 3 w celu zezwolenia na palenie lub grzebanie określonego materiału niebezpiecznego lub całych ciał, bez uprzedniego ich znaczenia, lub tam gdzie to właściwe, usuwanie określonych materiałów niebezpiecznych, w okolicznościach ustalonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG oraz na stosowanie metody, która wyklucza wszelkie niebezpieczeństwo przeniesienia TSE, oraz która jest zatwierdzona i nadzorowana przez właściwy organ, zwłaszcza w przypadkach, gdy zwierzęta umarły lub zostały zabite w ramach stosowania środków kontroli choroby, oraz bez wpływu na art. 12 i 13.

5. Zastosowanie alternatywnego testu do usuwania określonego materiału niebezpiecznego może być zatwierdzone pod następującymi warunkami:

   a) badania należy przeprowadzić w rzeźniach u wszystkich zwierząt kwalifikujących się do usunięcia określonego materiału niebezpiecznego;

   b) rzeźni nie może opuścić żaden produkt pochodzący od bydła, owiec lub kóz, przeznaczony do użycia w żywności dla ludzi lub w karmie dla zwierząt, zanim właściwy organ nie otrzyma i nie zaakceptuje wyników badań wszystkich zabitych zwierząt potencjalnie skażonych w przypadku gdy u jednego z nich potwierdzono BSE;

   c) jeśli badanie alternatywne da wynik dodatni, cały materiał pochodzący od bydła, owiec i kóz, który został potencjalnie skażony w rzeźni należy zniszczyć zgodnie z pkt 3, chyba że da się zidentyfikować i przechowywać oddzielnie wszystkie części ciała, łącznie ze skórą zakażonych zwierząt.

6. Państwa Członkowskie mają przeprowadzić częste kontrole urzędowe w celu sprawdzenia prawidłowego stosowania niniejszego Załącznika oraz podjęcia środków w celu uniknięcia skażenia, zwłaszcza w rzeźniach, zakładach tnących, zakładach obróbki odpadów zwierzęcych, zakładach obróbki dużego ryzyka lub miejscach uprawnionych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 7 dyrektywy 90/667/EWG, punktach sprzedaży detalicznej, wysypiskach odpadów i innych miejscach składowania czy spalania.

7. Państwa Członkowskie winny w szczególności ustanowić odpowiedni system pozwalający na sprawdzenie, czy:

   a) określony materiał niebezpieczny stosowany do wyrobu produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, stosowany jest wyłącznie do wyznaczonych celów;

   b) w przypadku gdy bydło, owce lub kozy są wwożone do Państwa Członkowskiego umieszczonego w numerycznie niższej kategorii, wskazującej na lepszy status BSE niż kategoria wwożonych zwierząt, zwierzęta takie pozostają pod nadzorem urzędowym do czasu ich uboju lub odesłania z terytorium tego państwa;

   c) określony materiał niebezpieczny, zwłaszcza w przypadkach, gdy usuwanie go ma miejsce w zakładach lub miejscach innych niż rzeźnie, jest całkowicie oddzielony od innych odpadów nie przeznaczonych do spalenia, jest zebrany osobno oraz jest usuwany zgodnie z pkt 2, 3 i 4. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wysłanie głów i tusz zawierających określony materiał niebezpieczny do innego Państwa Członkowskiego po porozumieniu się z tym drugim Państwem Członkowskim zarówno o przyjęciu tego materiału, jak o stosowaniu określonych wymogów mających zastosowanie do takiego działania.

8. Państwa Członkowskie mogą wysłać określony materiał niebezpieczny lub materiał uzyskany po jego przetworzeniu do innych Państw Członkowskich do spalenia jedynie w warunkach ustalonych w art. 4 ust. 2 decyzji 97/735/WE ([1]), tam gdzie ma to zastosowanie.

   Punkty niniejsze można zmienić na wniosek Państwa Członkowskiego w celu zezwolenia na wysłanie określonego materiału niebezpiecznego lub materiału uzyskanego po jego przetworzeniu, do państw trzecich do spalenia. W tym samym czasie oraz zgodnie z taką samą procedurą należy przyjąć przepisy regulujące wywóz.

([1]) Decyzja Komisji 97/735/WE z dnia 21 października 1997 r. dotycząca środków ochronnych w odniesieniu do handlu niektórymi rodzajami odpadów pochodzących od ssaków (Dz.U. L 294 z 28.10.1997, str. 7). Decyzja zmieniona decyzją Rady 1999/534/WE (Dz. U. L 204 z 4.8.1999, str. 37).

▼B

ZAŁĄCZNIK VI

NORMY DLA NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO UZYSKANYCH Z MATERIAŁU POCHODZĄCEGO OD PRZEŻUWACZY LUB ZAWIERAJĄCYCH TAKI MATERIAŁ

Zabronione jest, zgodnie z przepisami art. 9 ust. 1, stosowanie materiału pochodzącego od przeżuwaczy do produkcji wymienionych poniżej produktów pochodzenia zwierzęcego:

a) mięsa odzyskanego w sposób mechaniczny;

b) fosforanu dwuwapniowego przeznaczonego jako karma dla inwentarza żywego;

c) żelatyny, chyba że jest wytwarzana ze skóry przeżuwaczy;

d) pochodnych wytworzonych z wytopionego tłuszczu przeżuwaczy;

e) wytopionego tłuszczu przeżuwaczy, chyba że pochodzi z:

   i) oddzielonej tkanki tłuszczowej, zadeklarowanej jako nadająca się do spożycia przez ludzi;

   ii) surowców, które przetworzono zgodnie z normami, o którym mowa w dyrektywie 90/667/EWG.

▼M16

ZAŁĄCZNIK VII

WYELIMINOWANIE PASAŻOWALNEJ ENCEFALOPATII GĄBCZASTEJ

1) Badanie odnoszące się do art. 13 ust. 1 lit. b) musi identyfikować:

   a) w przypadku bydła:

      — wszystkie inne zwierzęta przeżuwające w gospodarstwie, w którym stwierdzono chorobę,

      — gdzie choroba została potwierdzona u samic, ich potomstwa urodzonego na przestrzeni dwóch lat przed lub po klinicznym początku choroby,

      — wszystkie zwierzęta w trzodzie, w której choroba została potwierdzona,

      — możliwa przyczyna choroby,

      — inne zwierzęta w gospodarstwie, u których choroba została potwierdzona, lub inne gospodarstwa, które mogły zostać zarażone czynnikiem TSE lub mogły być narażone na kontakt z tym samym pokarmem lub źródłem zanieczyszczenia,

      — przemieszczanie potencjalnie zanieczyszczonej paszy i innych materiałów lub innych środków przenoszących chorobę, które mogły przenieść czynnik TSE do lub z gospodarstwa, o którym mowa;

   b) w przypadku grupy zwierząt zawierającej owce i kozy:

      — wszystkie zwierzęta przeżuwające inne niż owce i kozy w gospodarstwie, w którym choroba została potwierdzona,

      — tak dalece jak są one identyfikowalne, rodzice i w przypadku samic wszystkie embriony, komórki jajowe i ostatnie potomstwo płci żeńskiej, w których choroba została potwierdzona,

      — wszystkie inne zwierzęta z grupy owiec i kóz w gospodarstwie hodowlanym, w którym choroba została potwierdzona oprócz tych, do których odnosi się akapit drugi,

      — możliwa przyczyna choroby i identyfikacja innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta, embriony lub komórki jajowe, które mogły zostać zarażone czynnikiem TSE lub mogły mieć kontakt z tym samym pokarmem lub źródłem zanieczyszczenia,

      — przemieszczanie potencjalnie zanieczyszczonej paszy i innych materiałów lub innych środków przenoszących chorobę, które mogły przenieść czynnik BSE do, lub z gospodarstwa, o którym mowa.

2) Środki ustanowione w art. 13 ust. 1 lit. c) powinny składać się co najmniej z:

   a) w przypadku potwierdzenia BSE u bydła, zabicia i całkowitego zniszczenia bydła, co zostało dowiedzione badaniem odnoszącym się do drugiego i trzeciego akapitu pkt 1 lit. a), jakkolwiek Kraje Członkowskie mogą zadecydować:

      — nie niszczyć i nie zabijać zwierząt trzody w odniesieniu do trzeciego akapitu pkt 1 lit. a), jeśli dostarczono dowód, że zwierzęta te nie miały dostępu do tego samego pożywienia, co zwierzęta zarażone,

      — wstrzymać zabicie i zniszczenie zwierząt w trzodzie w odniesieniu do trzeciego akapitu pkt 1 lit. a) aż do końca ich życia produkcyjnego, pod warunkiem że są to byki stale utrzymywane w centrum pobierania nasienia i można zapewnić, że są one całkowicie niszczone po śmierci;

   b) w przypadku potwierdzenia TSE u zwierząt z grupy owiec i kóz, od dnia 1 października 2003 r., zgodnie z decyzją kompetentnej władzy:

      i) jednoczesnego zabicia i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt, embrionów oraz komórek jajowych określonych przez badanie odnoszące się do drugiego i trzeciego akapitu pkt 1 lit. b); lub

      ii) zabicia i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt, embrionów i komórek jajowych, określonych przez badanie odnoszące się do drugiego i trzeciego akapitu pkt 1 lit. b), za wyjątkiem;

         — hodowlanych baranów genotypu ARR/ARR,

         — hodowlanych owiec noszących co najmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ i jeżeli takie owce hodowlane są ciężarne w czasie badania, później urodzonych jagniąt, jeśli ich genotyp spełnia wymagania niniejszego paragrafu,

▼M16

— owiec noszących co najmniej jeden allel ARR, które przeznaczone są wyłącznie do uboju,

— jeżeli kompetentne władze tak zadecydują, owiec i kóz w wieku poniżej dwóch miesięcy, które przeznaczone są wyłącznie do uboju;

iii) jeżeli zarażone zwierzę zostało wprowadzone z innego gospodarstwa, Państwo Członkowskie może zadecydować, bazując na historii przypadku, o zastosowaniu środków wyeliminowania w gospodarstwie pochodzenia oprócz lub zamiast gospodarstwa, w którym zarażenie zostało potwierdzone; w przypadku ziemi użytej do typowego wypasu więcej niż jednego stada, Kraje Członkowskie mogą zadecydować o ograniczeniu zastosowania tych środków do pojedynczego stada, bazując na rozsądnym wzięciu pod rozwagę wszystkich czynników epidemiologicznych; jeżeli więcej niż jedno stado jest utrzymywane w pojedynczym gospodarstwie, Kraje Członkowskie mogą zadecydować o ograniczeniu zastosowania środków do stada, w którym scrapie została potwierdzona, pod warunkiem że sprawdzono, iż stada są trzymane w odizolowaniu jedno od drugiego i że rozprzestrzenianie się zarażenia pomiędzy stadami, zarówno przez kontakt bezpośredni, jak i pośredni, jest niemożliwe;

c) w przypadku potwierdzenia BSE u zwierząt z grupy owiec lub kóz, zabijania i całkowitego zniszczenia wszystkich zwierząt, embrionów i komórek jajowych określonych przez badanie mające odniesienie w drugim i piątym akapicie pkt 1 lit. b).

3) Jeżeli podejrzewa się scrapie u zwierząt z grupy owiec lub kóz w gospodarstwie Kraju Członkowskiego, wszystkie inne zwierzęta z grupy owiec i kóz z tego gospodarstwa powinny być poddane oficjalnemu ograniczeniu przemieszczania do czasu uzyskania wyników badań. Jeśli istnieje dowód, że gospodarstwo, w którym obecne było zwierzę, u którego podejrzewano scrapię, nie może być gospodarstwem, w którym zwierzę mogło zarazić się scrapią, kompetentne władze mogą zadecydować, że inne gospodarstwa lub tylko gospodarstwo, w którym występuje zaraza, powinno podlegać oficjalnej kontroli, uzależnionej od dostępnych informacji epidemiologicznych.

4) Wyłącznie poniższe zwierzęta mogą być wprowadzone do gospodarstw(-a), w których(którym) podjęto zniszczenie zgodnie z pkt 2 lit. b) ppkt i) lub ii):

a) samce owiec genotypu ARR/ARR;

b) samice owiec noszące przynajmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ;

c) zwierzęta z grupy kóz, pod warunkiem że:

i) żadne ze zwierząt z grupy owiec hodowlanych, innych niż te z genotypem oznaczonym w lit. a) i b) nie są obecne w gospodarstwie,

ii) w czasie czyszczenia i dezynfekcji wszystkich pomieszczeń dla zwierząt na miejscu wykonano następnie zniszczenia zapasów,

iii) gospodarstwo zostało poddane intensywnej kontroli pod kątem obecności TSE, włączając w to badanie wszystkich zwierząt z grupy kóz, powyżej 18 miesiąca życia, i:

— zarówno ubój w celu konsumpcji, pod koniec ich życia produkcyjnego, lub

— które zmarły lub zostały zabite w gospodarstwie, i które odpowiadają kryterium zawartym w załączniku III rozdział A część II pkt 3.

5) Jedynie następujące produkty przeznaczone do rozrodu owiec mogą być użyte w gospodarstwie(-ach), w którym(których) podjęto zniszczenie zgodnie z pkt 2 b) ppkt i) lub ii):

a) nasienie pochodzące od tryków genotypu ARR/ARR;

b) embriony posiadające co najmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ.

▼M24

6) Podczas okresu przejściowego, najpóźniej do dnia 1 stycznia 2007 r. i w drodze odstępstwa od ograniczenia ustanowionego w pkt 4 lit. b), w przypadku gdy trudno jest zastąpić zwierzęta z grupy owiec o znanym genotypie, państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzanie nieciężarnych owiec o nieznanym genotypie do gospodarstw objętych środkami, o których mowa w pkt 2 lit. b) ppkt i) oraz ii).

▼M16

7) Po wprowadzeniu do gospodarstw środków określonych w punkcie 2 lit. b) ppkt i) i ii):

a) przemieszczanie owiec typu ARR/ARR z gospodarstw nie powinno podlegać żadnym ograniczeniom;

▼**M16**

b) owce posiadające wyłącznie jeden allel ARR mogą być przenoszone z gospodarstwa wyłącznie bezpośrednio do ubojni z przeznaczeniem do konsumpcji lub do celów zniszczenia, jednakże

— owce posiadające jeden allel ARR i żadnego allela VRQ mogą być przenoszone do innych gospodarstw, które są ograniczone zastosowaniem środków, postępując zgodnie z pkt 2 lit. b) ppkt ii),

— jeżeli zadecydują tak kompetentne władze, jagnięta posiadające jeden allel ARR i żadnego allela VRQ mogą być przeniesione do jednego z innych gospodarstw, wyłącznie dla celów tuczu przed ubojem; gospodarstwo przeznaczenia nie powinno zawierać żadnych zwierząt z grupy owiec lub kóz innych niż te tuczone przed ubojem i nie powinno wysyłać żywych zwierząt z grupy owiec lub kóz do innych gospodarstw, za wyjątkiem wysyłki w celu bezpośredniego uboju;

c) jeżeli Państwa Członkowskie tak zadecydują, owce i kozy poniżej drugiego miesiąca życia mogą być przeniesione z gospodarstwa bezpośrednio do ubojni dla celów konsumpcyjnych; głowa i organy jamy brzusznej takich zwierząt powinny jednakże zostać usunięte zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), b) lub c) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]);

d) bez uszczerbku dla lit. c), owce genotypów nieoznaczonych w lit. a) i b) mogą być przenoszone z gospodarstw wyłącznie w celach zniszczenia.

8) Ograniczenia oznaczone w pkt 4, 5, i 7 powinny być stale stosowane w gospodarstwie przez okres trzech lat od:

a) daty uzyskania statusu ARR/ARR przez wszystkie zwierzęta z grupy owiec w gospodarstwie; lub

b) ostatniej daty kiedy jakiekolwiek zwierzę z grupy owiec lub kóz było trzymane w zabudowaniach; lub

c) w przypadku pkt 4 lit. c), od daty rozpoczęcia intensywnej kontroli TSE; lub

d) daty, od której wszystkie hodowlane tryki w gospodarstwie są genotypu ARR/ARR i wszystkie owce hodowlane noszą co najmniej jeden allel ARR i żadnego allela VRQ, pod warunkiem że w czasie trzyletniego okresu uzyskano negatywne wyniki badań TSE na następujących zwierzętach powyżej 18 miesiąca życia:

— coroczna próbka zwierząt z grupy owiec, ubitych w celach konsumpcyjnych pod koniec ich życia produkcyjnego zgodnie z rozmiarem próbki przedstawionej w tablicy w załączniku II, rozdział A część II pkt 4 ppkt i),

— wszystkie zwierzęta z grupy owiec oznaczone w załączniku II, rozdział A część II pkt 3, które zmarły lub zostały zabite w gospodarstwie.

9) Kiedy częstotliwość występowania allelu ARR w hodowli lub gospodarstwie jest niska lub kiedy uważa się to za konieczne, w celu uniknięcia rozmnożenia wsobnego, Państwa Członkowskie mogą zadecydować:

a) opóźnienie zniszczenia zwierząt, jak oznaczono w pkt 2 lit. b) ppkt i) i ii), aż do pięciu lat hodowli;

b) zezwolenie na wprowadzenie do gospodarstw oznaczonych w pkt 2 lit. b) ppkt i) i ii) zwierząt z grupy owiec innych niż oznaczone w pkt 4, pod warunkiem że nie noszą allela VRQ.

10) Kraje Członkowskie stosując ograniczenia uwzględnione w pkt 6 i 9 powinny zawiadomić Komisję o zapisie dotyczącym stosowanych warunków i kryteriów w celu ich spełnienia.

([1]) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1.

▼B

ZAŁĄCZNIK VIII

WPROWADZANIE NA RYNEK ORAZ EKSPORT

▼M5

ROZDZIAŁ A

▼M16

Warunki handlu wewnątrzwspólnotowego dotyczącego żywych zwierząt, nasienia i embrionów

▼M5

I. WARUNKI STOSOWANE BEZ WZGLĘDU NA KATEGORIĘ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO LUB PAŃSTWA TRZECIEGO POCHODZENIA ALBO MIEJSCA PRZEBYWANIA ZWIERZĘCIA

Następujące warunki mają zastosowanie w handlu owcami i kozami:

▼M14

a) owce i kozy hodowlane są to albo owce z genotypem białka prionowego ARR/ARR jak określono w załączniku I do decyzji Komisji 2002/1003/WE ([1]), albo od urodzenia bez przerwy lub przez ostatnie trzy lata powinny być one trzymane w gospodarstwie lub gospodarstwach, które spełniają następujące wymogi przez co najmniej trzy lata:

i) do 30 czerwca 2007 r:

— podlegają regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym,

— zwierzęta są oznaczane,

— nie wystąpiły potwierdzone przypadki trzęsawki owiec,

— przeprowadzane są kontrole z pobieraniem próbek u starych samic przeznaczonych do uboju,

— samice- z wyjątkiem tych z genotypem białka prionowego ARR/ARR — są sprowadzane do gospodarstwa tylko w przypadku gdy pochodzą z gospodarstwa spełniającego te same wymagania.

Nie później niż od 1 czerwca 2004 gospodarstwo lub gospodarstwa powinny zacząć spełniać następujące dodatkowe wymagania:

— wszystkie zwierzęta, o których mowa w załączniku III, rozdział A,, część II, punkt 3, powyżej osiemnastu miesięcy, które padły lub zostały ubite w gospodarstwie zostaną zbadane w kierunku trzęsawki owiec zgodnie z metodami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X, rozdział C, punkt 3.2 lit. b) oraz

— owce i kozy, z wyjątkiem owiec genotypem białka prionowego ARR/ARR są wprowadzane do gospodarstwa tylko jeśli pochodzą z gospodarstwa spełniającego te same wymagania.

ii) od 1 czerwca 2007 r.:

— podlegają regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym,

— zwierzęta są identyfikowane zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym,

— nie wystąpiły potwierdzone przypadki trzęsawki owiec,

— wszystkie zwierzęta, o których mowa w załączniku III, rozdział A, część II, punkt 3, powyżej osiemnastu miesięcy, które padły lub zostały ubite w gospodarstwie zostaną zbadane w kierunku trzęsawki owiec zgodnie z metodami laboratoryjnymi określonymi w załączniku X, rozdział C, punkt 3.2 lit. b),

— owce i kozy, z wyjątkiem owiec z genotypem białka prionowego ARR/ARR są wprowadzane do gospodarstwa tylko jeśli pochodzą z gospodarstwa spełniającego te same wymagania.

Jeśli przeznaczone są dla Państwa Członkowskiego, które korzysta, na całym swoim terytorium lub jego części z przepisów ustalonych lit. b) lub c), owce i kozy do hodowli spełniają dodatkowe gwarancje ogólne lub szczególne, które zostały określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2;

▼M5

b) Państwo Członkowskie, które posiada obowiązkowy lub dobrowolny program zwalczania trzęsawki owiec, na całym albo na części swojego terytorium:

([1]) Dz.U. L 349 z 24.12.2002, str. 105.

▼M5

i) może przedłożyć przedmiotowy program Komisji, przedstawiając w szczególności:

— rozmieszczenie przypadków choroby w Państwie Członkowskim,

— przyczyny wprowadzenia programu, z uwzględnieniem znaczenia choroby oraz współczynnika kosztów i korzyści,

— obszar geograficzny, na którym program zostanie wprowadzony,

— kategorie statusu określone dla gospodarstwa oraz normy, jakie muszą zostać spełnione w ramach każdej kategorii,

— procedury badawcze, jakie mają być stosowane,

— procedury monitorowania programu,

— czynności, jakie mają zostać podjęte w przypadku utraty statusu przez gospodarstwo,

— środki, które mają zostać podjęte, jeżeli wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z przepisami programu będą pozytywne;

ii) program określony w pppkt i) może zostać zatwierdzony, jeżeli spełnia kryteria ustanowione w przedmiotowym punkcie, zgodnie z procedurą określoną w art. 34 ust. 2. W tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po zatwierdzeniu programu zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 należy określić dodatkowe gwarancje, ogólne bądź szczególne, jakie mogą być wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza gwarancje stosowane przez Państwo Członkowskie na poziomie krajowym;

iii) zmiany lub uzupełnienia programów przedkładanych przez Państwa Członkowskie mogą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2. Zmiany gwarancji określonych zgodnie z ppkt ii) mogą zostać zatwierdzone zgodnie z przedstawioną procedurą;

c) w przypadku gdy Państwo Członkowskie stwierdza, że jego terytorium lub część tego terytorium są wolne od trzęsawki owiec:

i) zobowiązane jest przedłożyć Komisji właściwą dokumentację uzupełniającą, w szczególności z uwzględnieniem:

— historii pojawienia się choroby na jego terytorium,

— wyników testów kontrolnych opartych na badaniach serologicznych, mikrobiologicznych, patologicznych lub epidemiologicznych,

— okresu czasu, w którym przeprowadzano kontrole,

— uzgodnień dotyczących sprawdzenia braku występowania choroby;

ii) dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczególne, jakie mogą być wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym, określa się zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 24 ust. 2. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza gwarancje stosowane przez Państwo Członkowskie na poziomie krajowym;

iii) dane Państwo Członkowskie zobowiązane jest zgłaszać Komisji wszystkie zmiany danych szczegółowych określonych w pppkt i) dotyczące choroby. W związku z takim zgłoszeniem gwarancje określone zgodnie z ppkt ii) mogą zostać zmienione lub wycofane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 ust. 2;

▼M16

d) od dnia 1 stycznia 2005 r. nasienie i embriony zwierząt z gatunku owiec i kóz powinny:

i) zostać zebrane od zwierząt, które od urodzenia lub trzech ostatnich lat ich życia trzyma się stale w gospodarstwie lub gospodarstwach, które spełniły wymagania lit. a) ppkt i) lub odpowiednio lit. a) ppkt ii) przez okres trzech lat; lub

ii) w przypadku nasienia owiec, zostać zebrane z samców genotypu prion-proteinowego ARR/ARR, jak określono w załączniku I do decyzji Komisji 2002/1003/WE ([1]); lub

iii) w przypadku embrionów owiec, być genotypu prion- proteinowego ARR/ARR, jak określono w załączniku I do decyzji 2002/1003/WE.

([1]) Dz.U. L 349 z 24.12.2002, str. 105.

▼B

II. WYMOGI, KTÓRE OBOWIĄZUJĄ W ZALEŻNOŚCI OD KATEGORII PAŃSTWA OKREŚLONE ZGODNIE Z ROZDZIAŁEM C ZAŁĄCZNIKA II

1. Wysyłka do innych Państw Członkowskich musi być zgodna z przepisami art. 15 ust. 1.

2. Kategorię BSE Państwa Członkowskiego pochodzenia bydła, owiec i kóz należy przekazać Państwu Członkowskiemu przeznaczenia.

3. Podane poniżej wymogi należy stosować do przemieszczania się bydła, o którym mowa w pkt 1, pochodzącego lub przebywającego w Państwach Członkowskich lub jednego z ich regionów, umieszczonych w:

KATEGORII 3 I 4

Zwierzęta muszą:

a) urodzić się, być hodowane oraz pozostawać w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub

b) urodzić się po dacie, od której skutecznie obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia przeżuwaczy białkami uzyskanymi ze ssaków.

KATEGORII 5

Zwierzęta muszą:

a) urodzić się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia zwierząt gospodarskich białkami uzyskanymi ze ssaków; oraz

b) urodzić się, być hodowane oraz pozostawać w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które obejmują jedynie bydło urodzone w tym gospodarstwie lub pochodzące ze stada o podobnym statusie.

ROZDZIAŁ B

Wymogi odnoszące się do potomstwa zwierząt podejrzanych lub chorych na TSE, o których mowa w art. 15 ust. 2.

Należy zabronić wprowadzania na rynek ostatniego potomstwa urodzonego przez samice bydła zakażonego TSE lub przez owce czy kozy chore na BSE w ciągu poprzedzającego okresu dwuletniego lub w ciągu okresu, który nastąpił po wystąpieniu pierwszego objawu klinicznego choroby.

ROZDZIAŁ C

Wymogi odnoszące się do wewnątrzwspólnotowego handlu niektórymi produktami pochodzenia zwierzęcego

I. Niżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego zwolnione są z zakazu, o którym mowa w art. 16 ust. 3, pod warunkiem, że pochodzą one od bydła spełniającego wymogi podane poniżej w części II lub III:

— mięso świeże,

— mięso mielone,

— preparaty mięsa,

— produkty mięsne,

— karma przeznaczona dla domowych zwierząt mięsożernych.

Program oparty na danych (Date-based Scheme)

II. Pozbawione kości świeże mięso, z którego usunięto wszystkie przylegające tkanki, w tym widoczną tkankę nerwową i limfatyczną oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w części I, uzyskane z tego mięsa pochodzącego z odpowiednich zwierząt z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5, można sprzedawać zgodnie z art. 16 ust. 3 akapitem drugim, jeśli pochodzą one od zwierząt urodzonych po dacie, od której skutecznie stosowano normy żywienia zwierząt ustalone w art. 7 ust. 2 oraz zatwierdzono jako spełniające wymogi ustalone w pkt 1, oraz, jeśli są wytwarzane w zakładach, które spełniają wymóg ustalony w pkt 9. Właściwy organ zapewni przestrzeganie wymogów w odniesieniu do kontroli ustalonych w pkt 2-8 oraz 10.

1. Krowa kwalifikuje się do programu opartego na danych, jeśli urodziła się i była hodowana w danym Państwie Członkowskim oraz jeśli w czasie uboju można wykazać, że spełnione są następujące warunki:

▼B

a) przez całe życie zwierzęcia można je było jednoznacznie zidentyfikować, przez co można ustalić jego pochodzenie od danej matki oraz stada; jego niepowtarzające się oznakowanie w uchu, data urodzenia oraz stado, w którym się urodziło, a także wszystkie zmiany miejsca po urodzeniu są zapisane albo urzędowym paszporcie zwierzęcia, albo w urzędowym skomputeryzowanym systemie identyfikacji i ustalania pochodzenia; tożsamość jego matki jest znana;

b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, ale mniej niż 30 miesięcy, co jest stwierdzone w urzędowym zapisie komputerowym daty urodzenia lub w urzędowym paszporcie zwierzęcia;

c) właściwy organ otrzymał i potwierdził informację, że matka zwierzęcia żyła przez co najmniej sześć miesięcy po urodzeniu kwalifikującego się do uboju zwierzęcia;

d) u matki zwierzęcia nie rozwinęło się BSE oraz nie jest ona podejrzana o zakażenie BSE.

Kontrole

2. Jeśli zwierzę przedstawione do uboju lub okoliczności związane z jego ubojem nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego rozporządzenia, zwierzę należy automatycznie odrzucić, a jego paszport skonfiskować. Jeśli informacja ta wyjdzie na jaw po uboju, właściwy organ musi natychmiast zaprzestać wydawania świadectw oraz unieważnić wszystkie wydane świadectwa. Jeśli miała już miejsce wysyłka, właściwy organ musi powiadomić o tym fakcie odpowiedni organ miejsca przeznaczenia. Odpowiedni organ miejsca przeznaczenia musi podjąć odpowiednie kroki.

3. Ubój kwalifikujących się zwierząt musi mieć miejsce w rzeźniach, które nie są stosowane do uboju bydła innego niż bydło zabijane zgodnie z programem *Date-based Scheme* lub z programem *Certified herd Scheme*.

4. Właściwy organ musi upewnić się, że procedury stosowane w zakładach tnących zapewniają usuwanie następujących węzłów chłonnych:

podkolanowych, kulszowych, pachwinowych powierzchownych, pachwinowych głębokich, biodrowych środkowych i bocznych, nerkowych, przedudowych, lędźwiowych, żebrowo-szyjnych, mostkowych, przedłopatkowycych, pachowych, ogonowych oraz szyjnych głębokich.

5. Musi istnieć możliwość stwierdzenia pochodzenia mięsa od kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt ciętych w tej samej partii, z zastosowaniem urzędowego systemu ustalania pochodzenia, aż do czasu uboju. Po uboju musi być możliwość, za pomocą stempli, ustalenia pochodzenia świeżego mięsa i produktów, o których mowa w części 1, od kwalifikującego się zwierzęcia, w celu umożliwienia zwrotu wysłanej partii. W przypadku karmy dla zwierząt domowych, ustalenie pochodzenia muszą umożliwić towarzyszące dokumenty oraz zapisy.

6. Wszystkie zatwierdzone kwalifikujące się tusze muszą mieć indywidualne numery zgadzające się z numerem na oznaczeniu na uchu.

7. Państwo Członkowskie musi mieć szczegółowe protokoły, obejmujące:

a) ustalenie źródła oraz kontrole przeprowadzone przed ubojem;

b) kontrole podczas uboju;

c) kontrole podczas wytwarzania karmy dla zwierząt domowych;

d) wszelkie wymogi znakowania i zatwierdzania po uboju aż do punktu sprzedaży.

8. Właściwy organ musi ustanowić system zapisu kontroli zgodności z wymogami tak, aby można było wykazać kontrolę.

Zakład

9. Aby uzyskać zatwierdzenie, zakład musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można będzie identyfikować kwalifikujące się mięso i/lub kwalifikujący się produkt oraz można ustalić pochodzenie mięsa od kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt pociętych w tej samej partii. System musi pozwolić na pełne ustalenie pochodzenia mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na każdym etapie, a zapisy należy przechowywać przez co najmniej dwa lata. Kierownictwo zakładu musi podać odpowiednim organom na piśmie szczegóły zastosowanego systemu.

10. Właściwy organ musi ocenić, zatwierdzić i monitorować system ustalony przez zakład w celu zapewnienia pełnej segregacji i możliwości ustalenia pochodzenia zarówno wstecz, jak i wprzód.

▼B

Program poświadczonego stada Certified herd Scheme

III. Pozbawione kości świeże mięso, z którego usunięto wszystkie przylegające tkanki, w tym widoczną tkankę nerwową i limfatyczną, oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w części I, uzyskane z tego mięsa, pochodzącego z kwalifikujących się zwierząt z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5, można sprzedawać zgodnie z art. 16 ust. 3 akapitem drugim, jeśli uzyskano je ze zwierząt, które zatwierdzono jako spełniające warunki określone w pkt 2 i pochodzące ze stad, w których nie wystąpił żaden przypadek BSE w ciągu ostatnich siedmiu lat i które zatwierdzono jako spełniające warunki ustalone w pkt 1, oraz wytworzone w zakładach, które spełniają warunek ustalony w pkt 11. Właściwy organ zapewni przestrzeganie wymogów ustalonych w pkt 3-10 i 12 w odniesieniu do skomputeryzowanego systemu ustalania pochodzenia oraz kontroli.

Warunki odnoszące się do stad

1. a) Stado jest grupą zwierząt tworzących odrębną jednostkę, to znaczy grupą zwierząt, w odniesieniu do których zarządzanie, schronienie i hodowla są odrębne od innych grup zwierząt i którą identyfikuje się poprzez niepowtarzający się numer identyfikacyjny stada i zwierzęcia.

   b) Stado kwalifikuje się do uboju, jeśli przez co najmniej siedem lat nie było żadnego potwierdzonego przypadku BSE ani przypadku podejrzanego, w stosunku do którego nie wykluczono rozpoznania BSE u zwierzęcia, które wciąż było w stadzie lub przemieściło się w obrębie stada lub opuściło stado.

   c) W drodze wyjątku od przepisów podanych w lit. b), stado, które istnieje od mniej niż siedmiu lat, można uznać za kwalifikujące się, po dokładnym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwy organ weterynaryjny pod warunkiem, że:

      i) wszystkie zwierzęta urodzone lub wprowadzone do nowo utworzonego stada spełniają warunki ustalone w pkt 2 lit. a), d) i e); oraz

      ii) stado spełnia warunki ustalone w lit. b) w ciągu całego swego istnienia.

   d) Jeśli stado zostało nowo utworzone w gospodarstwie, w którym stwierdzono przypadek BSE u zwierzęcia, które wciąż było w stadzie w tym gospodarstwie lub zmieniło w nim miejsce bądź opuściło je, to nowo powstałe stado można uznać za kwalifikujące się do uboju po gruntownym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwe organy weterynaryjne, potwierdzające przestrzeganie każdego z wymienionych poniżej warunków spełniających wymogi tego organu:

      i) wszystkie zwierzęta ze stada, w którym wystąpiło zakażenie, uprzednio trzymane w tym samym gospodarstwie usunięto lub zabito;

      ii) cała pasza została usunięta lub zniszczona oraz wszystkie pojemniki na paszę dokładnie umyte;

      iii) wszystkie budynki zostały opróżnione oraz dokładnie umyte przed przyjęciem nowych zwierząt;

      iv) wypełniono wszystkie warunki ustalone w lit. c).

Warunki odnoszące się do zwierzęcia

2. a) a) wszystkie zapisy urodzenia się zwierzęcia, jego tożsamości oraz przemieszczania się znajdują się w urzędowym skomputeryzowanym systemie ustalania pochodzenia;

   b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, a mniej niż 30 miesięcy, co jest ustalone w urzędowym skomputeryzowanym zapisie daty jego urodzenia;

   c) jego matka żyła przez co najmniej sześć miesięcy po jego urodzeniu;

   d) u jego matki nie rozwinęło się BSE oraz nie ma podejrzeń, że uległa ona zakażeniu BSE;

   e) stado, w którym zwierzę się urodziło oraz wszystkie stada, przez które przeszło, kwalifikują się do uboju.

Skomputeryzowany system ustalania pochodzenia

3. Urzędowy skomputeryzowany system ustalania pochodzenia, o którym mowa w pkt 2 lit. a), można zatwierdzić jedynie wówczas, gdy działa przez czas wystarczająco długi dla zgromadzenia wszystkich informacji odnoszących się do okresu życia i przemieszczania się zwierząt, koniecznych do sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszego rozporzą-

▼B

dzenia, i dotyczy jedynie zwierząt urodzonych po rozpoczęciu działania systemu. Dane z przeszłości wprowadzone do komputera przed okresem działania systemu nie będą przyjmowane do tego celu.

Kontrole

4. Jeśli zwierzę przeznaczone do uboju lub okoliczności związane z jego ubojem nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego rozporządzenia, zwierzę należy automatycznie odrzucić, a jego paszport skonfiskować. Jeśli informacja ta wyjdzie na jaw po uboju, właściwy organ musi natychmiast zaprzestać wydawania świadectw oraz unieważnić wszystkie wydane świadectwa. Jeśli miała już miejsce wysyłka, właściwy organ musi powiadomić o tym fakcie odpowiedni organ miejsca przeznaczenia. Odpowiedni organ miejsca przeznaczenia musi podjąć odpowiednie kroki.

5. Ubój kwalifikujących się zwierząt musi mieć miejsce w rzeźniach, które są stosowane wyłącznie do uboju zwierząt w ramach programu *Date-based Scheme* lub programu *Certified herd Scheme*.

6. Właściwy organ musi upewnić się, że procedury stosowane w zakładach tnących zapewniają usuwanie następujących węzłów chłonnych:

   podkolanowych, kulszowych, pachwinowych powierzchownych, pachwinowych głębokich, biodrowych środkowych i bocznych, nerkowych, przedudowych, lędźwiowych, żebrowo-szyjnych, mostkowych, przedłopatkowycych, pachowych, ogonowych oraz szyjnych głębokich.

7. Musi istnieć możliwość ustalenia pochodzenia mięsa od stada kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt ciętych w tej samej partii, z zastosowaniem urzędowego systemu ustalania pochodzenia, aż do czasu uboju. Po uboju musi być możliwość, za pomocą oznaczeń, ustalenia pochodzenia świeżego mięsa i produktów, o których mowa w części 1, od danego stada w celu umożliwienia zwrotu wysłanej partii. W przypadku karmy dla zwierząt domowych, ustalenie pochodzenia muszą umożliwić towarzyszące dokumenty oraz zapisy.

8. Wszystkie zatwierdzone kwalifikujące się tusze muszą mieć indywidualne numery zgadzające się z numerem na oznaczeniu na uchu.

9. Państwo Członkowskie musi mieć szczegółowe protokoły obejmujące:

   a) ustalenie źródła oraz kontrole przeprowadzone przed ubojem;

   b) kontrole podczas uboju;

   c) kontrole podczas wytwarzania karmy dla zwierząt domowych;

   d) wszelkie wymogi znakowania i zatwierdzania po uboju aż do punktu sprzedaży.

10. Właściwy organ musi ustanowić system zapisu kontroli zgodności z wymogami tak, aby można było wykazać kontrolę.

Przedsiębiorstwo

11. Aby uzyskać zatwierdzenie, przedsiębiorstwo musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można będzie identyfikować kwalifikujące się mięso i/lub kwalifikujący się produkt oraz będzie można ustalić pochodzenie mięsa od kwalifikującego się zwierzęcia, lub po pocięciu, od zwierząt pociętych w tej samej partii. System musi pozwolić na pełne ustalenie pochodzenia mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na każdym etapie, a zapisy należy przechowywać przez co najmniej dwa lata. Kierownictwo przedsiębiorstwa musi podać odpowiednim organom, na piśmie, szczegóły zastosowanego systemu.

12. Właściwy organ musi ocenić, zatwierdzić i monitorować system ustalony przez przedsiębiorstwo w celu zapewnienia pełnej segregacji i możliwości ustalenia pochodzenia zarówno wstecz, jak i wprzód.

ROZDZIAŁ D

Wymogi mające zastosowanie do wywozu

Żywe bydło oraz produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane od niego powinny podlegać w odniesieniu do wywozu do państw trzecich przepisom ustalonym w niniejszym rozporządzeniu i dotyczącym handlu wewnątrz Wspólnoty.

▼B

ZAŁĄCZNIK IX

WWÓZ NA TEREN WSPÓLNOTY ŻYWYCH ZWIERZĄT, ZARODKÓW, KOMÓREK JAJOWYCH ORAZ PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

ROZDZIAŁ A

W przypadku przywozu z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 1 właściwy organ winien, w odniesieniu do bydła oraz wszystkich produktów pochodzących od bydła, w stosunku do których niniejsze rozporządzenie ustala określone przepisy, uwzględnić konieczność przedkładania międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że państwo lub region spełnia wymogi rozdziału C załącznika II, pozwalające umieścić je w tej kategorii.

ROZDZIAŁ B

Przywóz bydła

A. Przywóz bydła z państwa lub regionu umieszczonego w kategorii 2 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:

   a) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

   b) bydło przeznaczone na wywóz do Wspólnoty można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego, pozwalającego ustalić pochodzenie tych zwierząt od danej matki czy stada oraz że zwierzęta te nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE.

B. Przywóz bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

   1. karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

   2. bydło przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:

      — można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego pozwalającego ustalić pochodzenie tych zwierząt od danej matki czy stada oraz umożliwiającego ustalenie, że zwierzęta te nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;

      — urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, lub

      — urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków.

C. Przywóz bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 4 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

   1. karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

   2. bydło przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:

      a) można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego pozwalającego ustalić pochodzenie tych zwierząt od danej matki czy stada oraz umożliwiającego ustalenie, że zwierzęta te nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych; oraz

      b) urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub

      c) urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków.

D. Przywóz bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

   1. karmienie zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

   2. zakażone bydło zostaje zabijane oraz całkowicie niszczone, jak również:

▼B

a) jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu pierwszych objawów klinicznych choroby;

b) całe bydło pochodzące z tej samej kohorty

jeśli zwierzęta takie wciąż żyją w tym państwie lub regionie;

3. zwierzęta przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:

a) urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie przestrzegany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków;

b) można zidentyfikować za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego, pozwalającego ustalić ich pochodzenie od danej matki czy stada oraz nie są one potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;

ORAZ

c) albo urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE, oraz które zawierają jedynie bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o takim samym statusie zdrowotnym; albo

d) urodziły się, były hodowane oraz pozostawały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które zawierają jedynie bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o takim samym statusie zdrowotnym.

ROZDZIAŁ C

Przywóz świeżego mięsa oraz produktów pochodzenia bydlęcego

A. Wwóz świeżego mięsa (z kością lub bez kości) oraz produktów pochodzenia bydlęcego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 2 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany.

B. Przywóz świeżego mięsa (z kością lub bez kości) oraz produktów pochodzenia bydlęcego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:

a) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

b) świeże mięso oraz produkty pochodzenia bydlęcego przeznaczone na wywóz do Wspólnoty nie zawierają lub nie pochodzą z określonych materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załącznika V, ani z odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa uzyskanego z głowy lub kręgosłupa.

C. Przywóz świeżego mięsa (z kością lub bez kości) oraz produktów pochodzenia bydlęcego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 4 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:

1) karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

2) świeże mięso oraz produkty pochodzenia bydlęcego przeznaczone na wywóz do Wspólnoty nie zawierają lub nie pochodzą z określonych materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku V, ani z odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa uzyskanego z głowy lub kręgosłupa.

D. Wwóz świeżego mięsa i produktów pochodzenia bydlęcego z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5 powinien być zabroniony z wyjątkiem produktów pochodzenia zwierzęcego, wymienionych w sekcji I rozdziału C załącznika VIII. Wwóz taki winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

1. spełnia on wymogi art. 16 ust. 2 oraz wymogi ustalone w rozdziale C sekcje II oraz III załącznika VIII;

2. wyroby mięsne przeznaczone na wywóz do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą z żadnego z produktów, o których mowa w rozdziale F, ani z określonych materiałów niebezpiecznych, określonych w załączniku V;

3. działa system pozwalający na ustalenie przedsiębiorstwa, z którego pochodzi świeże mięso oraz produkty pochodzenia bydlęcego przeznaczone na wywóz do Wspólnoty;

4. bydło, z którego pochodzi mięso oraz wyroby mięsne przeznaczone na wywóz do Wspólnoty:

▼B

a) zostało zidentyfikowane przez stały system identyfikacji, pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada;

b) nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych; oraz albo:

— urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie stosowany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków; albo

— urodziły się, były hodowane i przebywały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;

5. karmienie zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

6. zakażone zwierzęta są zabijane oraz całkowicie niszczone, jak również:

a) jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu pierwszych objawów klinicznych choroby;

b) całe bydło pochodzące z tej samej kohorty

jeśli zwierzęta takie wciąż żyją w tym państwie lub regionie.

ROZDZIAŁ D

Przywóz zarodków i komórek jajowych bydła

A. Wwóz zarodków/komórek jajowych bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 2 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:

1. karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

2. zarodki/komórki jajowe były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/WE ([1]).

B. Wwóz zarodków/komórek jajowych bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 3 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że:

1. karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

2. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na wywóz do Wspólnoty pochodzą od samic, które:

a) zostały zidentyfikowane przez stały system identyfikacji pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada oraz nie są potomstwem samic zakażonych BSE;

b) nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub chorych na BSE;

c) nie były podejrzane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodka;

3. komórki jajowe/zarodki były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/EWG.

C. Wwóz zarodków/komórek jajowych z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 4 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

1. karmienie przeżuwaczy białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

2. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na wywóz do Wspólnoty pochodzą od samic, które:

a) zostały zidentyfikowane przez stały system identyfikacji pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada oraz nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;

b) nie są zakażone BSE;

c) nie były podejrzane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodka; oraz

i) albo urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie stosowany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków; albo

ii) urodziły się, były hodowane i przebywały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;

([1]) Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie przepisów zdrowotnych zwierząt, regulujących przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. U. L 302 z 19.10.1989, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/113/WE (Dz.U. L 53 z 24.2.1994, str. 23).

▼B

3. komórki jajowe/zarodki były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/EWG.

D. Wwóz zarodków/komórek jajowych bydła z państw lub regionów umieszczonych w kategorii 5 winien odbywać się na podstawie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia potwierdzającego, że:

1. karmienie zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków było zabronione oraz że zakaz ten był skutecznie przestrzegany;

2. zakażone bydło oraz, jeśli są to samice, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed lub po wystąpieniu klinicznych objawów choroby, jeśli wciąż żyją w tym państwie lub regionie, są zabijane i całkowicie niszczone;

3. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na wywóz do Wspólnoty pochodzą od samic, które:

a) zostały zidentyfikowane przez stały system identyfikacji pozwalający na ustalenie ich pochodzenia od danej matki lub stada oraz nie są potomstwem samic podejrzanych o zakażenie BSE lub zakażonych;

b) nie są zakażone BSE;

c) nie były podejrzane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodka; oraz

i) albo urodziły się po dacie, od której obowiązywał i był skutecznie stosowany zakaz karmienia zwierząt hodowlanych białkiem uzyskanym ze ssaków;

ii) albo nigdy nie były karmione białkiem uzyskanym ze ssaków i urodziły się, były hodowane i przebywały w stadach, w których nie stwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat oraz które zawierają jedynie bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o takim samym statusie zdrowotnym;

4. komórki jajowe/zarodki były pobierane, przetwarzane i przechowywane zgodnie z przepisami załącznika A i B do dyrektywy 89/556/EWG.

▼M12

ROZDZIAŁ E

Przywóz owiec i kóz

Owce i kozy przywożone do Wspólnoty po 1 października 2003 r. będą musiały posiadać świadectwo zdrowia stwierdzające, że:

a) zostały one urodzone i dorastały w gospodarstwach, w których nigdy nie wystąpił przypadek trzęsawki oraz, w przypadku owiec i kóz hodowlanych, spełniają one wymagania określone w załączniku VIII, rozdział A część I lit. a) ppkt i); lub

b) posiadają genotyp prionu białkowego ARR/ARR (dot. tylko owiec), zgodnie z definicją zawartą w załączniku I do decyzji Komisji 2002/1003/WE, pochodzą z gospodarstwa, gdzie w przeciągu ostatnich sześciu miesięcy nie odnotowano żadnego przypadku trzęsawki.

Jeśli są one przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta z przepisów określonych w załączniku VIII, rozdział A część I lit. b) lub c) na całym swym terytorium lub na jego części, będą one spełniały warunki dodatkowych gwarancji, ogólnych lub szczegółowych, które zostały zdefiniowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

▼B

ROZDZIAŁ F

Wwóz na teren Wspólnoty z państw trzecich i ich regionów, umieszczonych w kategorii 5, produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w rozdziale C załącznika VIII, zgodnie z art. 16 ust. 3 winien być zabroniony, jeśli zawierają one lub uzyskane zostały z wymienionych poniżej produktów lub materiałów pochodzących od zwierząt przeżuwających:

— odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa,

— fosforanu dwuwapniowego przeznaczonego do karmienia żywego inwentarza,

— żelatyny, chyba że wytworzono ją ze skóry zwierzęcej,

— wytopionego tłuszczu przeżuwaczy oraz jego pochodnych, chyba że wytworzono je z oddzielonej tkanki tłuszczowej, która sama została uznana za nadającą się do spożycia przez ludzi, lub z surowców przetworzonych zgodnie z normami, o których mowa w decyzji 1999/534/WE.

▼B

ROZDZIAŁ G

W przypadku produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich lub ich regionów, które nie są umieszczone w kategorii 1, odpowiednie świadectwa, wymagane przepisami Wspólnoty, należy uzupełnić o podpisaną przez właściwy organ państwa pochodzenia produktu deklarację o następującej treści:

„Niniejszy produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera ani nie pochodzi z określonych materiałów niebezpiecznych, określonych w załącznika V do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego oraz Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii oraz odzyskanego w sposób mechaniczny mięsa uzyskanego z kości głowy i kręgosłupa bydła. Zwierzęta te nie zostały zabite, po oszołomieniu, poprzez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki ani natychmiast z zastosowaniem tej samej metody ani, po oszołomieniu, poprzez uszkodzenie tkanki ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta, wprowadzonego do jamy czaszki.”

▼M16

ROZDZIAŁ H

Import nasienia i embrionów zwierząt z grupy owiec i kóz

Nasiona i embriony zwierząt z grupy owiec i kóz, importowane do Wspólnoty od dnia 1 stycznia 2005 r., powinny spełniać wymagania załącznika VIII, rozdział A pkt 1 lit. d).

▼B

ZAŁĄCZNIK X

LABORATORIA REFERENCYJNE, POBIERANIE PRÓBEK ORAZ LABORATORYJNE METODY ANALITYCZNE

ROZDZIAŁ A

Krajowe laboratoria referencyjne

1. Wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne winno:
   a) mieć do swojej dyspozycji sprzęt oraz wykwalifikowany personel pozwalający mu na wykazanie za każdym razem, a zwłaszcza w przypadku pojawienia się danej choroby po raz pierwszy, rodzaju oraz szczepu zarazka TSE, oraz potwierdzenie wyników otrzymanych przez regionalne laboratoria diagnostyczne. W przypadkach, gdy nie będzie w stanie zidentyfikować szczepu/rodzaju zarazka, ustanowi procedurę zapewniającą przejęcie zadania identyfikacji szczepu zarazka przez laboratorium referencyjne Wspólnoty;
   b) weryfikować metody diagnostyczne stosowane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;
   c) być odpowiedzialne za koordynację stosowania norm diagnostycznych i metod w Państwie Członkowskim. W tym celu laboratorium:
      — może dostarczyć odczynniki diagnostyczne do laboratoriów zatwierdzonych przez to Państwo Członkowskie,
      — winno kontrolować jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim,
      — winno przeprowadzać okresowo badania porównawcze,
      — winno mieć w posiadaniu izolaty zarazków omawianej choroby lub odpowiednie tkanki zawierające takie zarazki, pochodzące z przypadków stwierdzonych w Państwie Członkowskim,
      — powinno zapewnić możliwość potwierdzania wyników otrzymanych w laboratoriach diagnostycznych wyznaczonych przez Państwo Członkowskie;
   d) współpracować z laboratorium referencyjnym Wspólnoty.
2. Jednakże, w drodze odstępstwa od pkt 1, Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego laboratorium referencyjnego, winny korzystać z usług laboratorium referencyjnego Wspólnoty lub krajowych laboratoriów referencyjnych innych Państw Członkowskich.

▼M23

3. Krajowe laboratoria referencyjne:

Austria:	Österreichische Agentur für Gesundheit und Ernährungssicherheit GmbH, Institut für veterinärmedizinische Untersuchungen Mödling Robert Koch Gasse 17 A-2340 Mödling
Belgia:	CERVA -CODA-VAR Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie Veterinary and Agrochemical Research Centre Groeselenberg 99 B-1180 Bruxelles
Cypr:	State Veterinary Laboratories Veterinary Services CY-1417 Athalassa Nicosia
Republika Czeska:	Státní veterinární ústav Jihlava Rantířovská 93 586 05 Jihlava

▼**M23**

Dania:	Danmarks Fødevareforskning Bülowsvej 27 DK-1790 København V
Estonia:	Veterinaar- ja Toidulaboratoorium Kreutzwaldi 30 Tartu 51006
Finlandia:	Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos Hämeentie 57 FIN-00550 Helsinki
Francja:	Agence française de sécurité sanitaire des aliments Laboratoire de pathologie bovine 31, avenue Tony Garnier 69 364 LYON CEDEX 07
Niemcy:	Friedrich-Loeffler-Institut, Bundesforschungsinstitut für Tiergesundheit Anstaltsteil Insel Riems Boddenblick 5A D-17498 Insel Riems
Grecja:	Ministry of Agriculture — Veterinary Laboratory of Larisa 7th km of Larisa — Trikala Highway GR-411 10 Larisa
Węgry:	Országos Állategészségügyi Intézet (OÁI) Pf. 2. Tábornok u. 2. H-1581 Budapest
Irlandia:	Central Veterinary Research Laboratory Young's Cross Celbridge Co. Kildare
Włochy:	Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte, Liguria e Valle d'Aosta — CEA Via Bologna, 148 I-10154 Torino
Łotwa:	State Veterinary Medicine Diagnostic Centre Lejupes Str. 3 Riga LV 1076
Litwa:	Nacionalinė veterinarijos laboratorija J. Kairiūkščio g. 10 LT-08409 Vilnius
Luksemburg:	CERVA -CODA-VAR Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie Veterinary and Agrochemical Research Centre Groeselenberg 99 B-1180 Bruxelles
Malta:	National Veterinary Laboratory Albert Town Marsa

▼M23

Niderlandy:	Centraal Instituut voor Dierziektecontrole-Lelystad Houtribweg 3g 8221 RA Lelystad Postbus 2004 8203 AA Lelystad
Polska:	Państwowy Instytut Weterynaryjny (PIWet) 24-100 Puławy al. Partyzantów 57
Portugalia:	Laboratório Nacional de Investigação Veterinária Estrada de Benfica 701 P-1500 Lisboa
Słowacja:	State Veterinary Institute Zvolen Pod dráhami 918 SK-960 86, Zvolen
Słowenia:	National Veterinary Institute Gerbičeva 60 1000 Ljubljana
Hiszpania:	Laboratorio Central de Veterinaria (Algete) Ctra. de Algete km. 8 28110 Algete (Madrid)
Szwecja:	National Veterinary Institute S-751 89 Uppsala
Zjednoczone Królestwo:	Veterinary Laboratories Agency Woodham Lane New Haw Addlestone Surrey KT15 3NB

▼B

ROZDZIAŁ B

Laboratorium referencyjne Wspólnoty

1. Laboratorium referencyjnym Wspólnoty w odniesieniu do TSE jest

   The Veterinary Laboratories Agency
   Woodham Lane
   New Haw
   Addlestone
   Surrey KT15 3NB
   Zjednoczone Królestwo

2. Do funkcji i zadań laboratorium referencyjnego Wspólnoty należy:

   a) koordynacja, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich do diagnostyki BSE, zwłaszcza poprzez:

      — przechowywanie i dostarczanie odpowiednich tkanek zawierających zarazek, w celu opracowania lub produkcji odpowiedniego badania diagnostycznego lub w celu oznaczenia szczepu zarazka,

      — dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników referencyjnych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu standaryzacji badań i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich,

      — gromadzenie i przechowywanie zbioru odpowiednich tkanek zawierających zarazki i szczepy zarazków TSE,

      — organizowanie okresowych badań porównawczych procedur diagnostycznych na szczeblu Wspólnoty,

      — zbieranie i porównywanie danych i informacji na temat stosowanych metod diagnostycznych oraz wyników badań przeprowadzonych we Wspólnocie,

▼B

— opis izolatów zarazka TSE z zastosowaniem najnowszych metod pozwalających na lepsze zrozumienie czynników epidemiologicznych choroby,

— bycie na bieżąco odnośnie do nadzoru, epidemiologii i zapobiegania TSE na całym świecie,

— utrzymywanie stanu wiedzy fachowej na temat chorób wywołanych przez priony w celu przeprowadzenia szybkiej diagnostyki różnicowej,

— nabywanie gruntowej wiedzy na temat przygotowania i stosowania metod diagnostycznych używanych do kontroli i zwalczania TSE;

b) aktywna pomoc w diagnostyce wybuchu epidemii TSE w Państwach Członkowskich poprzez analizowanie próbek pochodzących od zwierząt zakażonych TSE, przysłanych w celu potwierdzenia rozpoznania, opisu oraz przeprowadzenia badań epidemiologicznych;

c) ułatwianie szkoleń oraz ponownych szkoleń ekspertów w dziedzinie diagnostyki laboratoryjnej w celu harmonizacji technik diagnostycznych na terenie całej Wspólnoty.

▼M18

ROZDZIAŁ C

Pobieranie próbek i badania laboratoryjne

1. ***Pobieranie próbek***

Wszystkie próbki badane na obecność TSE pobiera się przy zastosowaniu metod i protokołów ustanowionych w ostatnim wydaniu *Podręcznika Norm Badań Diagnostycznych i Szczepionek Międzynarodowego Biura Epizootycznego* (IOE/OIE) (zwanego dalej „Podręcznikiem"). W przypadku braku tego rodzaju metod lub protokołów oraz w celu zapewnienia, że dostępny jest odpowiedni materiał, odpowiednie władze zapewniają stosowanie metod i protokołów zgodnych z wytycznymi wydanymi przez Wspólnotowe Laboratorium Referencyjne. W szczególności odpowiednie władze podejmują działania w celu uzyskania części móżdżka i całego pnia mózgu ze sztuk małych przeżuwaczy i do uzyskania negatywnego wyniku testu szybkiego lub potwierdzającego przechowują przynajmniej połowę pozyskanych tkanek w stanie świeżym, ale niezamrożonym.

Tkanki zostają oznaczone zgodnie z identyfikacją zwierzęcia, od którego pobrano tkankę.

2. ***Laboratoria***

Wszelkie badania laboratoryjne na obecność TSE przeprowadza się w laboratoriach zatwierdzonych do tego celu przez odpowiednie władze.

3. ***Metody i protokoły***

3.1. Badania laboratoryjne na obecność BSE u bydła

a) *Podejrzane przypadki*

Tkanki bydła przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z art. 12 ust. 2 należy poddać badaniu histopatologicznemu ustanowionemu w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, w których materiał uległ autolizie. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny lub w przypadku gdy materiał uległ autolizie, tkanki należy poddać badaniu z zastosowaniem jednej z pozostałych metod diagnostycznych ustanowionych w Podręczniku (immunocytochemia, znakowanie immunologiczne lub wykazanie charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym). Do tego celu nie można jednak wykorzystać szybkich testów diagnostycznych.

Jeśli wynik jednego z powyższych badań jest dodatni, zwierzęta uznaje się za pozytywne przypadki BSE;

b) *Monitoring BSE*

Tkanki bydła przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z przepisami rozdziału A sekcja I załącznika III (monitoring bydła) poddaje się szybkiemu testowi.

W przypadku gdy wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub dodatni, tkanki są niezwłocznie poddawane badaniu potwierdzającemu w laboratorium urzędowym. Badanie potwierdzające rozpoczyna się od badania histopatologicznego pnia mózgu, ustanowionego w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadku, gdy materiał uległ auto-

▼M18

lizie lub z innych powodów nie nadaje się do badania histopatologicznego. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny lub materiał uległ autolizie, tkanki należy zbadać przy użyciu jednej z pozostałych metod diagnostycznych wymienionych w lit. a).

Zwierzę uznaje się za pozytywny przypadek BSE, jeśli wynik szybkiego testu jest dodatni lub niejednoznaczny, i

— wynik kolejnego badania histopatologicznego jest dodatni, lub

— wynik innego badania diagnostycznego wymienionego w lit. a) jest dodatni.

3.2. Badania laboratoryjne na obecność TSE u owiec i kóz

a) *Podejrzane przypadki*

Tkanki pobrane z owiec i kóz przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z art. 12 ust. 2 należy poddać badaniu histopatologicznemu ustanowionemu w ostatnim wydaniu Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, w których materiał uległ autolizie. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub ujemny lub w przypadku gdy materiał uległ autolizie, tkanki należy poddać badaniu z zastosowaniem jednej z metod diagnostycznych: immunocytochemia, znakowanie immunologiczne lub wykazanie charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym, ustanowionych w Podręczniku. Do tego celu nie można jednak wykorzystać szybkich testów diagnostycznych.

Jeśli wynik jednego z powyższych badań jest dodatni, zwierzęta uznaje się za pozytywne przypadki trzęsawki;

b) *Monitoring trzęsawki*

Tkanki pobrane od owiec i kóz, przesyłane do laboratorium badawczego na mocy przepisów załącznika III rozdział A sekcja II (Monitoring owiec i kóz), bada się przy użyciu szybkiego testu.

W przypadku gdy wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub ujemny, tkanki niezwłocznie przesyła się do laboratorium urzędowego w celu przeprowadzenia badań potwierdzających za pomocą immunocytochemii, znakowania immunologicznego lub wykazania charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym określonych w lit. a). W przypadku gdy wynik badania potwierdzającego jest negatywny lub niejednoznaczny, wykonuje się dodatkowe badanie potwierdzające zgodnie z wytycznymi Wspólnotowego Laboratorium Referencyjnego.

Jeśli wynik jednego z powyższych badań potwierdzających jest dodatni, zwierzęta uznaje się za pozytywne przypadki trzęsawki;

c) *Dalsze badanie pozytywnych przypadków trzęsawki*

i) Pierwsze badanie molekularne z różnicującym znakowaniem immunologicznym

Tkanki z podejrzanych klinicznych przypadków oraz pobrane ze sztuk zgodnie z przepisami załącznika III rozdział A sekcja II pkt 2 i 3, które po przeprowadzeniu badań określonych w lit. a) i b) zostały uznane za pozytywne przypadki trzęsawki lub które wykazują charakterystyki uznane przez laboratorium wykonujące badanie za uzasadniające przeprowadzenie badania, przekazywane są do dalszych badań metodą pierwszego oznaczania molekularnego do:

— Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments, Laboratoire de pathologie bovine, 31, avenue Tony Garnier, BP 7033, F-69342, Lyon Cedex, Francja, lub

— Veterinary Laboratories Agency, Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey KT15 3NB, Wielka Brytania, lub

— laboratorium wyznaczonego przez odpowiednie władze, które pozytywnie przeszło testy kompetencyjne stosowania metody badania molekularnego, lub

— warunkowo do 1 maja 2005 r. – laboratoriów zatwierdzonych do tego celu przez panel ekspertów CRL;

ii) Próba pierścieniowa z dodatkowymi metodami badania molekularnego

W przypadku tkanek pobranych od sztuk ze stwierdzonymi przypadkami trzęsawki, dla których nie można wykluczyć występowania BSE, zgodnie z wytycznymi wydanymi przez Wspólnotowe Laboratorium Referencyjne w drodze pierwszych badań molekularnych określonych w ppkt i), tkanki te niezwłocznie przesyła się do labora-

▼M18

toriów wymienionych w lit. d) po konsultacji z Wspólnotowym Laboratorium Referencyjnym, dołączając wszystkie odpowiednie informacje. Do przeprowadzenia próby pierścieniowej tkanki dostarczane są wraz z wynikami przynajmniej poniższych badań:

— drugie różnicujące znakowanie immunologiczne,

— różnicująca immunocytochemia, i

— różnicujące badanie ELISA (*Enzyme linked ImmunoSorbent Assay*)

przeprowadzonych w laboratoriach zatwierdzonych do stosowania tych metod badawczych, jak określono w lit. d). Jeśli tkanki są nieodpowiednie do przeprowadzenia badania immunocytochemicznego, Wspólnotowe Laboratorium Referencyjne zaleci odpowiednie alternatywne badania w ramach próby pierścieniowej.

Wyniki poddawane są analizie przez Wspólnotowe Laboratorium Referencyjne przy wsparciu ze strony panelu ekspertów, w tym przedstawiciela odpowiedniego Krajowego Laboratorium Referencyjnego. Wyniki tej analizy są niezwłocznie przekazywane do Komisji. Tkanki ze wskazaniem BSE w drodze badania przeprowadzonego trzema różnymi metodami oraz tkanki niejednoznaczne po przeprowadzeniu próby pierścieniowej zostają dalej poddane biologicznym testom na myszach w celu uzyskania ostatecznego potwierdzenia.

Dalsze badania tkanek pobranych z zarażonych stad z tego samego gospodarstwa zgodnie z przepisami załącznika III rozdział A sekcja II pkt 5 wykonywane są zgodnie z zaleceniem Wspólnotowego Laboratorium Referencyjnego po konsultacji z odpowiednim Krajowym Laboratorium Referencyjnym;

d) *Laboratoria zatwierdzone do przeprowadzania dalszych badań metodami oznaczania molekularnego*

Laboratoria zatwierdzone do przeprowadzania dalszych badań metodami oznaczania molekularnego:

Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments
Laboratoire de pathologie bovine
31, avenue Tony Garnier
BP 7033
F-69342 Lyon Cedex

Centre CEA Fontenay-aux-Roses, BP 6
F-92265 Fontenay-aux-Roses Cedex

Service de Pharmacologie et d'Immunologie
Centre CEA Saclay, bâtiment 136
F-91191 Gif-sur-Yvette Cedex

Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
Wielka Brytania

3.3. Badania laboratoryjne na obecność TSE, inne niż określone w ppkt 3.1 i 3.2

Metody i protokoły określone dla badań przeprowadzanych w celu potwierdzenia podejrzenia obecności TSE dla gatunków innych niż owce, kozy i bydło muszą obejmować co najmniej badanie histopatologiczne tkanki mózgowej. Właściwy organ może również wymagać przeprowadzenia badań laboratoryjnych za pomocą immunocytochemii, znakowania immunologicznego, wykazania charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym lub innych metod przewidzianych w celu wykrycia form chorobowych białka prionowego. W każdym przypadku przeprowadza się co najmniej jedno inne badanie laboratoryjne, jeżeli pierwsze badanie histopatologiczne jest ujemne lub niejednoznaczne. Przeprowadza się co najmniej trzy różne badania w przypadku wystąpienia oznak choroby.

W szczególności, w przypadku podejrzenia BSE u gatunku innego niż bydło, w miarę możliwości próbki poddaje się określeniu typu szczepu.

▼M24

4. ***Szybkie testy***

W celu przeprowadzenia szybkich testów zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 należy zastosować następujące metody jako szybkie testy do monitorowania BSE u bydła:

▼M24

— test immunologiczny oparty na procedurze Western Blot wykrywający odporny na działanie proteinazy K fragment PrP^{Res} (test Prionics-Check Western),

— badanie chemiluminescencyjne ELISA obejmujące metodę ekstrakcyjną oraz technikę ELISA, z zastosowaniem silniejszego odczynnika chemiluminescencyjnego (test Enfer & Enfer TSE Kit wersja 2.0, automatyczne przygotowanie próbek),

— test immunologiczny typu Sandwich na wykrycie PrP^{Res} przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji (test BIO-Rad TeSeE),

— test immunologiczny oparty na mikropłytkach (ELISA) wykrywający PrP^{Res} odporny na proteinazę K za pomocą monoklonalnych przeciwciał (test Prionics-Check LIA),

— test immunologiczny zależny od struktury, test wykrywający antygen BSE (zestaw Beckman Coulter InPro CDI),

— badanie chemiluminescencyjne ELISA określające ilościowo PrP^{Sc} (test CediTect BSE),

— test immunologiczny wykorzystujący chemiczny polimer do selektywnego wychwycenia PrP^{Sc} i przeciwciało monoklonalne wykrywające skierowane przeciw konserwatywnym regionom cząsteczki PrP (IDEXX HerdChek BSE Antigen Test Kit, EIA),

— chemiluminescencyjny test immunologiczny oparty na mikropłytkach, wykrywający PrP^{Sc} w tkankach bydła (Institut Pourquier Speed'it BSE),

— test immunologiczny »lateral flow« wykorzystujący dwa różne przeciwciała monoklonalne do wykrycia frakcji PrP odpornej na proteinazę K (Prionics Check PrioSTRIP),

— test immunologiczny typu Sandwich wykorzystujący dwa przeciwciała monoklonalne skierowane przeciw dwóm epitopom obecnym w rozwiniętej cząsteczce występującego u bydła PrP^{Sc} (Roboscreen Beta Prion BSE EIA Test Kit),

— test typu Sandwich ELISA wykrywający PrP^{Sc} odporne na proteinazę K (Roche Applied Science PrionScreen),

— wychwycenie antygenów ELISA z zastosowaniem dwóch różnych przeciwciał monoklonalnych do wykrycia frakcji PrP odpornych na proteinazę K (Fujirebio FRELISA BSE post mortem rapid BSE Test).

W celu przeprowadzenia szybkich testów zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 należy zastosować następujące metody jako szybkie testy do monitorowania TSE u owiec i kóz:

— test immunologiczny zależny od struktury, test wykrywający antygen BSE (zestaw Beckman Coulter InPro CDI),

— test immunologiczny typu Sandwich na wykrycie PrP^{Res} przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji (test BIO-Rad TeSeE),

— test immunologiczny typu Sandwich na wykrycie PrP^{Res} przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji (test Bio-Rad TeSeE Sheep/Goat),

— badanie chemiluminescencyjne ELISA obejmujące metodę ekstrakcyjną oraz technikę ELISA, z zastosowaniem wzmocnionego odczynnika chemiluminescencyjnego (Enfer TSE Kit wersja 2.0),

— test immunologiczny wykorzystujący chemiczny polimer do selektywnego wychwycenia PrP^{Sc} i przeciwciało monoklonalne wykrywające skierowane przeciw konserwatywnym regionom cząsteczki PrP (IDEXX HerdChek BSE-Scrapie Antigen Test Kit, EIA),

— chemiluminescencyjny test immunologiczny oparty na mikropłytkach, wykrywający PrP^{Sc} w tkankach owiec (POURQUIER'S-LIA Scrapie),

— test immunologiczny oparty na procedurze Western blot na wykrycie odpornego na działanie proteinazy K fragmentu PrP^{Res} (test Prionics-Check Western Small Ruminant),

— chemiluminescencyjny test immunologiczny oparty na mikropłytkach, wykrywający PrP^{Sc} odporne na proteinazę K (Prionics Check LIA Small Ruminants).

W przypadku wszystkich testów próbka tkanki musi być poddawana badaniu zgodnie z instrukcją użytkowania załączoną przez producenta.

Producent szybkich testów musi stosować system zapewnienia jakości zatwierdzony przez wspólnotowe laboratorium referencyjne (CRL), gwarantujący stabilność wykonywanych testów. Producent musi dostarczyć do wspólnotowego laboratorium referencyjnego protokół testów.

▼**M24**

Zmiany do szybkich testów lub do protokołów testów są dopuszczane wyłącznie po uprzednim zawiadomieniu wspólnotowego laboratorium referencyjnego oraz pod warunkiem że wspólnotowe laboratorium referencyjne stwierdzi, że zmiana nie wpływa na czułość, swoistość i wiarygodność szybkiego testu. Wspomniane wyniki badań należy przekazać Komisji i krajowym laboratoriom referencyjnym.

▼**M18**

5. ***Testy alternatywne***

(do ustalenia)

▼M9

ZAŁĄCZNIK XI

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE OKREŚLONE W ART. 22 i 23

A. **Dotyczące materiału szczególnego ryzyka, mechanicznie oddzielonego mięsa i technik uboju**

▼M17

1. a) Następujące tkanki zostają wskazane jako określony materiał niebezpieczny:

▼M23

i) czaszka, wyłączając żuchwę i włączając mózg, i oczy, i rdzeń kręgowy bydła powyżej 12 miesiąca życia, kręgosłup z wyłączeniem wyrostków kręgowych ogona, kolczystych i poprzecznych wyrostków kręgów szyjnych i poprzecznych, kręgów piersiowych i lędźwiowych oraz grzebienia pośrodkowego i skrzydeł kości krzyżowej, ale włączając zwoje nerwowe korzenia grzbietowego bydła powyżej 12 miesiąca życia oraz migdały, jelita od dwunastnicy do odbytnicy i krezki bydła w każdym wieku;

▼M17

ii) czaszka, w tym mózgowie oraz gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub u których wyrzyna się stały siekacz w obrębie dziąsła, a także śledziona i jelito kręte u owiec i kóz bez względu na wiek.

Wiek określony w pkt i), w którym usuwa się kręgosłup bydlęcy, może zostać dostosowany w wyniku zmiany rozporządzenia w świetle statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia BSE w odpowiednich grupach wiekowych pogłowia bydła we Wspólnocie na podstawie wyników monitorowania BSE, o którym mowa w rozdziale A sekcja I załącznika III.

b) Poza określonymi materiałami niebezpiecznymi, wymienionymi w lit. a), następujące tkanki należy uważać za określone materiały niebezpieczne w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej: cała głowa z wyłączeniem języka, w tym mózgowie, gałki oczne, nerw trójdzielny; grasica, śledziona oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej 6 miesięcy.

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów ust. 1 lit. a) pkt i), można podjąć decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 w celu umożliwienia wykorzystania kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, pochodzących od bydła:

a) urodzonego, nieprzerwanie hodowanego i poddanego ubojowi w Państwach Członkowskich, w przypadku których ocena naukowa wykazała, że wystąpienie BSE u bydła krajowego jest bardzo mało prawdopodobne lub mało prawdopodobne, ale niewykluczone; lub

b) urodzonego po dniu skutecznego wprowadzenia w życie zakazu żywienia przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków w Państwach Członkowskich, w których odnotowano przypadki BSE u zwierząt krajowych, lub w przypadku których w ocenie naukowej wykazano, że wystąpienie BSE u bydła krajowego jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo i Szwecja mogą korzystać z tego odstępstwa na podstawie uprzednio złożonych i ocenionych dowodów. Inne Państwa Członkowskie mogą wystąpić z wnioskiem o przyznanie takiego odstępstwa, dostarczając Komisji wiarygodne dowody dotyczące odpowiednio lit. a) lub b).

Państwa Członkowskie, korzystające z tego odstępstwa, poza wymogami ustanowionymi w załączniku III rozdział A sekcja I, zapewniają, że jeden z zatwierdzonych szybkich testów, wymienionych w załączniku X rozdział C pkt 4, stosuje się w przypadku wszystkich sztuk bydła w wieku powyżej 30 miesięcy, które:

i) padły w gospodarstwie lub podczas transportu, jednakże nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, z wyjątkiem padłych zwierząt w odległych obszarach o niskim zagęszczeniu pogłowia, w Państwach Członkowskich, gdzie wystąpienie BSE jest mało prawdopodobne;

ii) zostały poddane zwykłemu ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Niniejszego odstępstwa nie można przyznać w celu dopuszczenia wykorzystywania kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, pochodzących od bydła w wieku powyżej 30 miesięcy ze Zjednoczonego Królestwa.

Eksperci Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w celu dalszego zbadania przedstawionych dowodów zgodnie z art. 21.

▼M17

a) urodzonego, pochodzącego z hodowli ciągłej oraz poddanego ubojowi w Państwach Członkowskich, dla których ustalono naukową ocenę danych, że pojawienie się BSE u miejscowego bydła jest wysoce nieprawdopodobne, lub że nieprawdopodobne ale nie wykluczone; albo

b) urodzonego po dniu wejścia w życie zakazu dotyczącego karmienia przeżuwaczy białkiem ssaków w Państwach Członkowskich, które zgłosiły obecność BSE u miejscowych zwierząt, lub dla których ustalono naukową ocenę danych, że pojawienie się BSE u miejscowego bydła jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo, Portugalia i Szwecja mogą korzystać z niniejszego odstępstwa na podstawie wcześniej złożonego i poddanego ocenie materiału dowodowego. Inne Państwa Członkowskie mogą stosować niniejsze odstępstwo, przedkładając Komisji udokumentowany materiał dowodowy uwzględniający odpowiednio pkt a) lub b).

Państwa Członkowskie korzystające z tego odstępstwa zapewniają oprócz wymagań ustanowionych w załączniku III rozdział A sekcja I, że jeden z zatwierdzonych szybkich testów, znajdujących się w wykazie załącznika X rozdział C punkt 4, jest stosowany do całego bydła powyżej 30 miesiąca życia, które:

i) padło w gospodarstwie lub w czasie transportu, ale które nie zostało poddane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, z wyjątkiem padłych zwierząt z obszarów peryferyjnych o niskiej gęstości populacji zwierząt znajdujących się w Państwach Członkowskich, w których wystąpienie BSE jest nieprawdopodobne;

ii) nie podlegały zwykłemu ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

Niniejsze odstępstwo nie zostanie przyznane w celu umożliwienia wykorzystania kręgosłupa i zwojów grzbietowych u bydła powyżej 30 miesiąca życia ze Zjednoczonego Królestwa lub z Portugalii z wyjątkiem Autonomicznego Regionu Azorów.

Eksperci z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w celu dalszej weryfikacji przedłożonego materiału dowodowego zgodnie z art. 21.

▼M9

3. Kości bydła, owiec i kóz nie są wykorzystywane do produkcji mięsa mechanicznie oddzielonego.

4. Uszkadzania tkanek centralnego układu nerwowego za pomocą instrumentu w kształcie wydłużonego pręta wprowadzanego do jamy czaszki po uprzednim ogłuszeniu, nie przeprowadza się w odniesieniu do bydła, owiec lub kóz, których mięso jest przeznaczone do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.

5. Materiał szczególnego ryzyka jest usuwany w:

a) ubojniach, lub, odpowiednio, w innych miejscach uboju;

b) zakładach rozbioru mięsa, w przypadku kręgosłupa u bydła;

c) odpowiednio, w zakładach pośrednich określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]), art. 10 lub u użytkowników i w punktach odbioru posiadających zezwolenie i zarejestrowanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002, art. 23 ust.2 lit. c) ppkt iv), vi) oraz vii).

Powyższych przepisów nie stosuje się do materiału kategorii 1 przeznaczonego do karmienia ptactwa padlinożernego zgodnie z art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

6. Języki bydła w każdym wieku przeznaczonego do spożycia przez ludzi lub zwierzęta pobiera się w ubojni, wykrawając za pomocą poprzecznego cięcia rostralnego do kości gnykowej.

7. Mięso z głowy bydła powyżej 12 miesiąca życia oddziela się w ubojniach, zgodnie z systemem kontrolnym uznanym przez właściwy organ w celu zapobiegania możliwości skażenia mięsa głowy tkanką pochodzącą z centralnego układu nerwowego. System kontrolny zawiera przynajmniej następujące przepisy:

— oddzielanie odbywa się w wyznaczonym miejscu, fizycznie oddzielonym od innych części linii ubojni,

— gdy głowy zostają usunięte z przenośnika lub haków, przed przystąpieniem do oddzielania mięsa z głów należy zabezpieczyć otwór w kości czołowej i otwór wielki (*foramen magnum*) za pomocą nieprzepuszczalnej i trwałej zatyczki. Po pobraniu próby z pnia mózgu do badań na BSE, należy natychmiast zabezpieczyć otwór wielki,

([1]) Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1.

▼M9

— nie należy oddzielać mięsa z tych głów, na których oczy zostały uszkodzone bądź stracone bezpośrednio przed lub po dokonaniu uboju, lub które zostały inaczej uszkodzone, w sposób mogący w następstwie przyczynić się do skażenia tkanki mięsnej głowy tkanką nerwową,

— nie należy oddzielać mięsa z tych głów, na których nie zostały odpowiednio zabezpieczone otwory na głowie zgodnie z tiret drugim,

— bez uszczerbku dla ogólnych zasad higieny, należy stosować na miejscu szczególne instrukcje pracy w celu zabezpieczenia przed skażeniem mięsa głowy podczas procesu oddzielania, w szczególności w przypadku gdy zabezpieczenie określone w tiret drugim zaginęło bądź uszkodzono oczy podczas czynności zabezpieczania otworu głowy,

— plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia wirusa w tkankach centralnego układu nerwowego, powinien znajdować się na miejscu, żeby sprawdzić, czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane.

8. W drodze odstępstwa od wymogów punktu 7, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu w ubojniach alternatywnego systemu kontrolnego do oddzielania mięsa głowy u bydła, prowadzącego do równorzędnego obniżenia poziomu skażenia mięsa głowy tkanką centralnego układu nerwowego. Plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia tkanki centralnego układu nerwowego, powinien znajdować się na miejscu, żeby sprawdzić, czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo informują Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt o ich systemie kontrolnym i wynikach pobierania prób.

9. Przepisów pkt 7 i 8 nie stosuje się do procesu oddzielania języka zgodnie z pkt 6 ani do oddzielania tkanki mięsnej z przedniej części pyska w ubojni, jeżeli jest to wykonywane bez usunięcia bydlęcej głowy z przenośnika lub haków.

10. W drodze odstępstwa od pkt 5 i 7, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o umożliwieniu:

a) usunięcia rdzenia kręgowego u owiec i kóz w specjalnie w tym celu dopuszczonych zakładach rozbioru mięsa;

b) usunięcia kręgosłupa z tuszy lub części tuszy w sklepach mięsnych, specjalnie dopuszczonych, monitorowanych i w tym celu zarejestrowanych;

c) oddzielania mięsa z głowy bydlęcej w zakładach rozbioru mięsa, specjalnie w tym celu dopuszczonych, zgodnie z następującymi przepisami:

głowy bydlęce przeznaczone do transportu do zakładów rozbioru mięsa specjalnie dopuszczonych w celu oddzielania mięsa z głowy odpowiadają następującym przepisom:

— głowy są wieszane na odpowiednim stojaku w okresie przechowywania oraz transportu z ubojni do specjalnie dopuszczonego zakładu rozbioru mięsa,

— otwór w kości czołowej i otwór wielki są właściwie zabezpieczone za pomocą nieprzepuszczalnej i trwałej zatyczki przed zabraniem z przenośnika lub haków i umieszczeniem na stojaku; po pobraniu próby pnia mózgu do badań laboratoryjnych na BSE, natychmiast zabezpiecza się otwór wielki głowy,

— głowy, niezabezpieczone prawidłowo zgodnie z tiret drugim, na których oczy zostały uszkodzone bądź stracone bezpośrednio przed lub po dokonaniu uboju, lub które zostały inaczej uszkodzone, w sposób mogący w następstwie przyczynić się do skażenia tkanki mięsnej głowy centralną tkanką nerwową, są wyłączone z transportu do specjalnie dopuszczonych zakładów rozbioru mięsa,

— plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia wirusa w tkankach centralnego układu nerwowego, znajduje się na miejscu, żeby sprawdzić, czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane,

oddzielanie tkanki mięsnej z głów bydlęcych w zakładach specjalnie w tym celu dopuszczonych, odbywa się zgodnie z systemem kontrolnym, uznanym przez właściwy organ w celu zabezpieczenia przed możliwością skażenia tkanki mięsnej głowy; system kontrolny zawiera co najmniej następujące przepisy:

— wszystkie głowy należy skontrolować wizualnie w celu sprawdzenia oznak skażenia lub uszkodzenia oraz prawidłowego zabezpieczenia przed rozpoczęciem oddzielania tkanki mięsnej głowy,

▼M9

— nie należy oddzielać mięsa z głów, które nie zostały prawidłowo zabezpieczone, i na których oczy zostały uszkodzone, lub które zostały inaczej uszkodzone, w sposób mogący w następstwie przyczynić się do skażenia tkanki mięsnej głowy centralną tkanką nerwową; nie należy oddzielać tkanki mięsnej z głowy, gdy istnieje podejrzenie, że głowy te mogą być źródłem skażenia,

— bez uszczerbku dla ogólnych zasad higieny, należy stosować na miejscu szczególne instrukcje pracy w celu zabezpieczenia przed skażeniem mięsa głowy podczas transportu i procesu oddzielania, w szczególności w przypadku gdy zabezpieczenie zaginęło bądź uszkodzono oczy podczas czynności zabezpieczania otworu głowy,

— plan pobierania prób z wykorzystaniem właściwego testu laboratoryjnego w celu wykrycia tkanki centralnego systemu nerwowego, powinien znajdować się na miejscu, żeby sprawdzić, czy środki podjęte dla zmniejszenia skażenia zostały prawidłowo wykonane.

11. Każdy materiał szczególnego ryzyka należy zabarwić za pomocą barwnika lub, odpowiednio, oznaczyć bezpośrednio przy usuwaniu oraz zlikwidować zgodnie z przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002, w szczególności art. 4 ust. 2.

12. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste urzędowe inspekcje w celu sprawdzenia prawidłowości stosowania tej części oraz zapewniają, że środki podjęte w celu uniknięcia skażenia, w szczególności w ubojniach, zakładach rozbioru mięsa lub innych miejscach, gdzie odbywa się usuwanie materiału szczególnego ryzyka, takich jak sklepy mięsne lub przedsiębiorstwa, o których mowa w punkcie 5 lit. c).

Państwa Członkowskie w szczególności ustanawiają system celem zapewnienia i sprawdzenia, że:

a) materiał szczególnego ryzyka stosowany dla celów zatwierdzonych zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 wykorzystuje się wyłącznie w dopuszczonych celach;

b) materiał szczególnego ryzyka jest usuwany zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002.

▼M23

13. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję zezwalającą na wysyłanie głów lub nieprzepołowionych tusz zawierających określone materiały szczególnego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego wyłącznie po wyrażeniu przez dane Państwo Członkowskie zgody na przyjęcie takich materiałów oraz po zatwierdzeniu szczególnych warunków stosowanych przy takim transporcie.

Jednakże tusze, półtusze lub półtusze podzielone na nie więcej niż trzy hurtowe części oraz ćwierćtusze niezawierające określonego materiału szczególnego ryzyka innego niż kręgosłup, włączając zwoje nerwowe korzenia grzbietowego, mogą być przywożone z państw trzecich do Państw Członkowskich lub mogą być wysyłane do innego Państwa Członkowskiego bez jego wcześniejszej zgody.

Wywóz poza Wspólnotę głów i świeżego mięsa bydła, owiec i kóz zawierającego określony materiał niebezpieczny jest zakazany.

▼M9

14. System kontrolny znajduje się na miejscu w celu usuwania kręgosłupa, jak określono w pkt 1 lit. a) ppkt i). System obejmuje co najmniej następujące środki:

a) gdy nie ma wymogu usuwania kręgosłupa, tusze lub hurtowe części tuszy bydła zawierające kręgosłup należy zidentyfikować za pomocą błękitnego paska na etykiecie określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000;

b) szczególne wskazanie liczby tusz wołowych lub hurtowych części tusz, wobec których nie ma wymogu usunięcia kręgosłupa, należy dołączyć do dokumentu handlowego określonego w art. 3 ust. 1 (A) lit. f) ppkt ii) dyrektywy 64/433/EWG lub do dokumentu określonego w art. 1 ust. 2 decyzji Komisji 93/13/EWG ([1]), stosując odpowiednio;

c) sklepy mięsne zachowują przez okres jednego roku dokumenty handlowe określone w lit. b).

15. a) Produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione poniżej podlegają warunkom ustanowionym w lit. b) w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty:

— materiał szczególnego ryzyka określony w pkt 1 lit. a),

— świeże mięso: mięso określone dyrektywą 64/433/EWG,

([1]) Dz.U. L 9 z 15.1.1993, str. 3.

▼M9

— mięso mielone i wyroby mięsne: mięso mielone i wyroby mięsne określone dyrektywą 94/65/WE ([1]),

— produkty mięsne: produkty mięsne określone dyrektywą 77/99/EWG ([2]),

— inne produkty pochodzenia zwierzęcego: inne produkty pochodzenia zwierzęcego określone dyrektywą 77/99/EWG,

— wytopione tłuszcze określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,

— żelatyna określona w dyrektywie 92/118/EWG i rozporządzeniu nr 1774/2002,

— karma dla zwierząt domowych określona w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,

— produkty z krwi określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,

— przetworzone białko zwierzęce określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,

— kości i produkty kostne określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,

— kategoria 3 materiału określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002.

Każde odniesienie do produktów pochodzenia zwierzęcego oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wyszczególnione w tym punkcie i nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub pochodzących od tych produktów.

b) Jeżeli wyżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego, zawierające materiał pochodzący od bydła, owiec i kóz są przywożone do państw Wspólnoty z państw trzecich lub ich regionów, wtedy do świadectwa zdrowia należy dołączyć deklarację podpisaną przez właściwy organ państwa produkcji, w następującym brzmieniu:

„Produkt nie zawiera oraz nie pochodzi:

ani ([3])

z materiału szczególnego ryzyka, jak określono w załączniku XI sekcja A do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, wyprodukowanego po 31 marca 2001 r., ani z mechanicznie oddzielonego mięsa otrzymanego z kości wołowych, owczych i kozich wyprodukowanego po 31 marca 2001 r. Po dniu 31 marca 2001 r. bydło, owce i kozy, z których ten produkt pochodzi, nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu za pomocą gazu wstrzykniętego do jamy czaszkowej ani zabite za pomocą tej samej metody, ani poddane ubojowi poprzez zniszczenie po oszołomieniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą instrumentu w kształcie wydłużonego pręta, wprowadzonego do jamy czaszkowej.

Tusze, półtusze i ćwierćtusze mogą zawierać kręgosłup, jeżeli są przywożone;

ani ([4])

materiałów pochodzenia bydlęcego, owczego lub koziego innych niż te pochodzące od zwierząt urodzonych, hodowanych w hodowli ciągłej oraz poddanych ubojowi w następujących państwach:

▼M25

— Argentyna

— Australia

— Islandia

— Nowa Kaledonia

— Nowa Zelandia

— Panama

— Paragwaj

— Singapur

([1]) Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymagania dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu mięsa mielonego oraz wyrobów mięsnych (Dz.U. L 368 z 31.2.1994, str. 10).

([2]) Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 97/76/WE (Dz.U. L 19 z 16.1.1998, str. 25).

([3]) Skreślić jedno z nich odpowiednio.

([4]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.

▼M25

— Urugwaj

— Vanuatu.”

▼M4

▼M10

▼M2

D. **W sprawie wprowadzania do obrotu i wywozu**

1. Następujące przepisy pozostają w mocy jako środki przejściowe:

▼M5

▼M2

Decyzja Rady 98/256/WE z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie nadzwyczajnych środków w celu ochrony przed gąbczastą encefalopatią bydła, zmieniająca decyzję 94/474/WE i uchylająca decyzję 96/239/WE.

Decyzja Komisji 98/351/WE z dnia 29 maja 1998 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydlęcych z Irlandii Północnej w ramach Systemu Stad Certyfikowanych w celach Wywozu na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE.

Decyzja Komisji 1999/514/WE z dnia 23 czerwca 1999 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydlęcych ze Zjednoczonego Królestwa w ramach systemu wywozu opartego na dacie na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE.

▼M17

▼M2

2. Przywóz bydła podlega wymogowi przedstawienia międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt, potwierdzającego, że:

   a) żywienie przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków zostało zakazane i zakaz ten był skutecznie wykonywany;

   b) bydło przeznaczone do przywozu do Wspólnoty zostało poddane identyfikacji za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego ustalenie pochodzenia od określonej matki i z określonego stada oraz ustalenie, że zwierzę nie stanowi potomstwa matki podejrzanej o BSE.

▼M25

3. Punkt 2 nie ma zastosowania do przywozów bydła urodzonego i nieprzerwanie hodowanego w następujących krajach:

   — Argentyna

   — Australia

   — Islandia

   — Nowa Kaledonia

   — Nowa Zelandia

   — Panama

   — Paragwaj

   — Singapur

▼**M25**

— Urugwaj

— Vanuatu.

▼**M4**

▼**M15**

4. a) W przypadku gdy mięso z dziczyzny hodowlanej określone dyrektywą Rady 91/495/EWG ([1]), przetwory mięsne określone dyrektywą Rady 94/65/WE ([2]) i produkty mięsne określone dyrektywą Rady 77/99/EWG ([3]), uzyskiwane z hodowlanej zwierzyny płowej, są przywożone do Wspólnoty z Kanady lub Stanów Zjednoczonych, zaświadczenia zdrowia powinny mieć dołączoną deklarację, podpisaną przez kompetentne władze kraju pochodzenia produktu, sformułowaną jak następuje:

„Niniejszy produkt zawiera lub jest uzyskiwany wyłącznie z mięsa, wyłączając podroby i rdzeń kręgowy, zwierzyny płowej, która została przebadana pod względem chronicznej wyniszczającej choroby, za pomocą histopatologii, immunohistochemii lub innej metody diagnostycznej uznawanej przez kompetentne władze, z wynikiem negatywnym i produkt nie został uzyskany ze zwierząt pochodzących ze stada, w którym chroniczna wyniszczająca choroba została potwierdzona lub istnieje oficjalne podejrzenie jej występowania.”

b) W przypadku gdy mięso z dziczyzny określone dyrektywą Rady 92/45/EWG ([4]), przetwory mięsne określone dyrektywą Rady 94/65/WE i produkty mięsne określone dyrektywą Rady 77/99/EWG, uzyskiwane z dzikiej zwierzyny płowej, są przywożone do Wspólnoty z Kanady lub Stanów Zjednoczonych, zaświadczenia zdrowia powinny mieć dołączoną deklarację, podpisaną przez kompetentne władze kraju pochodzenia produktu, sformułowaną jak następuje:

„Niniejszy produkt zawiera lub jest uzyskiwany wyłącznie z mięsa, wyłączając podroby i rdzeń kręgowy, zwierzyny płowej, która została przebadana pod kątem chronicznej wyniszczającej choroby za pomocą histopatologii, immunohistochemii lub innej metody diagnostycznej uznawanej przez kompetentne władze, z wynikiem negatywnym i produkt nie został uzyskany ze zwierząt pochodzących z obszaru, gdzie chroniczna wyniszczająca choroba została potwierdzona w ostatnich trzech latach lub istnieje oficjalne podejrzenie jej występowania.”

([1]) Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 41.
([2]) Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10.
([3]) Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85.
([4]) Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35.